

Ročník 1996

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 1

Rozeslána dne 5. ledna 1996

Cena Kč 19,70

O B S A H:

1. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy o právní pomoci v občanských věcech mezi Českou republikou a Rumunskem
2. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 a o usnadnění jejího uplatnění
3. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o právní pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 a o usnadnění jejího uplatnění
4. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi Ministerstvem zdravotnictví České republiky a Ministerstvem zdravotnictví Litevské republiky o spolupráci v oblasti zdravotnictví
5. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Austrálií o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu

Opatření ústředních orgánů

Oznámení Ministerstva práce a sociálních věcí o uložení kolektivních smluv vyššího stupně

1

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 11. července 1994 byla v Bukurešti podepsána Smlouva o právní pomoci v občanských věcech mezi Českou republikou a Rumunskem.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 4. října 1995.

Smlouva na základě svého článku 63 vstoupila v platnost dnem 2. ledna 1996. Tímto dnem pozbyla platnosti Smlouva mezi Československou republikou a Rumunskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních ze dne 25. října 1958, vyhlášená pod č. 31/1959 Sb., pokud jde o právní pomoc ve věcech občanských a rodinných.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA

o právní pomoci v občanských věcech mezi Českou republikou a Rumunskem

Česká republika a Rumunsko, dále jen „smluvní strany“, s přáním zdokonalovat spolupráci v oblasti právní pomoci, se dohodly uzavřít tuto smlouvu o právní pomoci ve věcech občanských.

K tomu účelu se dohodly takto:

HLAVA I

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Článek I

Vymezení pojmů

1. Pro účely této smlouvy se rozumí:
 - a) občanskými věcmi věci občanskoprávní, rodinně-právní, obchodněprávní, pracovněprávní a správní věci projednávané soudy,
 - b) justičními orgány v České republice soudy a státní zastupitelství a jiné orgány příslušné rozhodovat ve věcech občanských,
 - c) justičními orgány v Rumunsku soudy, státní zastupitelství, státní notářství a jiné orgány příslušné ve věcech občanských.
2. Státní občané jedné smluvní strany jsou osoby, které mají státní občanství této smluvní strany podle jejích zákonů.
3. Ustanovení této smlouvy o státních občanech smluvních stran se vztahují přiměřeně i na právnické osoby zřízené na základě zákonů smluvní strany, na jejímž území mají tyto právnické osoby své sídlo.

Článek 2

Právní ochrana

1. Státní občané jedné smluvní strany požívají na území druhé smluvní strany stejnou právní ochranu osobních a majetkových práv jako její vlastní státní občané.
2. Státní občané jedné smluvní strany mají právo obracet se volně a bez překážek na justiční orgány druhé smluvní strany, do jejichž pravomoci náleží věci občanské, mohou před nimi hájit své zájmy a podávat žádosti, návrhy na zahájení řízení a podávat opravné prostředky za stejných podmínek jako státní občané druhé smluvní strany.
3. Justiční orgány jedné smluvní strany jsou povinny na požádání poskytnout státním občanům druhé smluvní strany informaci, jak lze zajistit zastoupení potřebné při ochraně jejich práv.

Článek 3

Poskytování právní pomoci

Smluvní strany si budou na požádání vzájemně poskytovat právní pomoc ve věcech občanských v souladu s podmínkami uvedenými v této smlouvě.

Článek 4

Osvobození od jistoty na náklady řízení

Státním občanům jedné smluvní strany, kteří se obrátí na justiční orgány druhé smluvní strany jako navrhovatelé nebo vedlejší účastníci, pokud mají bydliště či pobyt na území jedné ze smluvních stran,

nelze uložit složení jistoty na náklady řízení nebo jiné záruky z toho důvodu, že jsou cizinci nebo že na území této strany nemají bydliště či pobyt.

Článek 5

Placení nákladů řízení

Státní občané jedné ze smluvních stran platí náklady řízení na území druhé smluvní strany za stejných podmínek jako její vlastní státní občané.

Článek 6

Snížení a osvobození od nákladů řízení

1. Státním občanům jedné ze smluvních stran se přiznává na území druhé smluvní strany snížení nebo osvobození od nákladů řízení, jakož i bezplatné právní zastoupení za stejných podmínek jako vlastním státním občanům.

2. Výhody podle odstavce 1, poskytované justičním orgánem jedné ze smluvních stran v určité věci, se vztahují na všechny procesní úkony včetně úkonů při výkonu rozhodnutí.

Článek 7

Podmínky pro získání výhod

Pokud státní občané jedné smluvní strany předkládají žádost uvedenou v článku 6 této smlouvy, předloží zároveň s ní i osvědčení o majetkových a osobních poměrech podle právních předpisů platných na území smluvní strany, kde mají žadatelé své bydliště nebo pobyt.

Článek 8

Žádost o poskytnutí výhod

1. Občané jedné smluvní strany, kteří žádají justiční orgán druhé smluvní strany o poskytnutí výhod uvedených v článku 6, mohou žádost podat písemně u příslušného justičního orgánu podle místa svého bydliště nebo pobytu.

2. Justiční orgán, který podle odstavce 1 žádost obdržel, ji postoupí spolu s osvědčením a případnými přílohami příslušnému justičnímu orgánu druhé smluvní strany.

3. Justiční orgán příslušný k rozhodnutí o žádosti o poskytnutí výhod uvedených v článku 6 může požadovat prostřednictvím justičního orgánu druhé smluvní strany doplňující údaje a informace.

Článek 9

Způsob styku

1. V otázkách poskytování právní pomoci justiční orgány obou smluvních stran se stýkají prostřednictvím ústředních orgánů, pokud tato smlouva nestanoví jinak.

2. Ústředními orgány uvedenými v odstavci 1 jsou ministerstva spravedlnosti obou smluvních stran.

Článek 10

Používaný jazyk

1. Při provádění této smlouvy používají ústřední orgány obou smluvních stran, uvedené v článku 9 odst. 2, ve svém styku národní jazyk nebo jazyk anglický. Stejně se postupuje i ve vztazích mezi justičními orgány smluvních stran, pokud tato smlouva nestanoví jinak.

2. Žádosti o právní pomoc a přiložené dokumenty se vyhotovují v jazyce dožadující smluvní strany a jsou opatřeny ověřeným překladem do jazyka dožádané smluvní strany.

3. Justiční orgány mohou k žádostem o právní pomoc používat formulářů s dvojazyčným textem (česko-rumunským), společně dohodnutých ministerstvy spravedlnosti.

4. Vyřízení žádostí o právní pomoc se provádí v jazyce dožádané smluvní strany.

Článek 11

Výměna informací v oblasti legislativy

Smluvní strany se budou na požádání vzájemně informovat o právních předpisech, které jsou nebo byly v platnosti v jejich státech, jakož i o jejich provádění v justiční praxi.

Článek 12

Ochrana svědků a znalců

1. Svědek nebo znalec, bez ohledu na své státní občanství, který se na základě předvolání dostaví před justiční orgán druhé smluvní strany, nesmí být ani držen ve vazbě, stíhán, ani nesmí být žádným způsobem omezována jeho osobní svoboda na území této strany za činy, které spáchal, nebo na základě rozsudků vynesených před překročením státní hranice dožadující smluvní strany.

2. Ochranu uvedenou v odstavci 1 svědek nebo znalec ztratí, když neopustí území dožadující smluvní strany do 15 dnů ode dne, kdy mu justiční orgán, který ho povolal, oznámí, že jeho přítomnost již není nutná, anebo když se později vrátí. Do této lhůty se nezapočítává doba, během níž svědek nebo znalec nemohl opustit zemi této smluvní strany z důvodů nezávislých na jeho vůli.

Článek 13

Náhrada nákladů svědků nebo znalců

1. Náklady za cestu nebo pobyt, jakož i úhrada ušlých příjmů souvisejících s cestou za účelem podání svědectví nebo provedení znaleckého posudku, budou hrazeny dožadující smluvní stranou.

2. Znalec má právo i na znalečné. Práva svědka nebo znalce budou uvedena v předvolání. Na žádost svědka nebo znalce mu dožadující smluvní strana vyplatí zálohu v plné či částečné výši uvedených nákladů.

Článek 14

Výslech osob, které jsou ve vazbě nebo ve výkonu trestu, jako svědků

1. V případě, kdy je nutné, aby osoba, která je ve vazbě nebo ve výkonu trestu na území jedné smluvní strany, byla vyslechnuta jako svědek justičním orgánem druhé smluvní strany, dohodnou se ústřední orgány uvedené v článku 9 této smlouvy na předání této osoby na území dožadující smluvní strany s tím, že bude držena ve vazbě, jakož i na datu, kdy má být vrácena po výslechu.

2. Předání může být odmítnuto:

- a) pokud s ním osoba, která je ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, nebude souhlasit,
- b) pokud je její přítomnost nutná pro trestní stíhání, které probíhá na území dožádané smluvní strany,
- c) pokud by předání mohlo prodloužit její vazbu či trest,
- d) pokud jsou jiné důvody, které převažují nad důvody jejího předání na území dožadující smluvní strany.

HLAVA II

PRÁVNÍ POMOC

Článek 15

Rozsah právní pomoci

Právní pomoc v občanských věcech zahrnuje výkon procesních úkonů, jako je sepisování, zasílání a doručování soudních a mimosoudních písemností, výslech účastníků, svědků, znalců a jiných osob, provádění znaleckých posudků, šetření přímo na místě a zjišťování skutkového stavu, provádění opatření na zajištění nebo zachování, ověřování písemných dokladů, získávání kopií, fotokopií nebo výpisů z dokumentů.

Článek 16

Dožádání o právní pomoc

1. Dožádání o právní pomoc musí obsahovat tyto údaje:

- a) označení dožadujícího justičního orgánu,
- b) označení dožádaného justičního orgánu,
- c) uvedení věci, ve které je žádáno poskytnutí právní pomoci,
- d) jméno a příjmení účastníků řízení, jejich postavení v řízení, státní občanství, jejich bydliště či pobyt a v případě právnických osob jejich název a sídlo,
- e) jméno, příjmení a adresu případných zástupců účastníků řízení,
- f) předmět dožádání a údaje potřebné k jejímu vyřízení,
- g) seznam listin připojených k dožádání.

2. U dožádání o doručení listin bude uvedena adresa příjemce a druh listin, které mají být doručeny. U dožádání o provedení důkazů budou uvedeny okolnosti, v souvislosti s nimiž má být proveden důkaz, a případně i otázky, které mají být položeny osobám, jež mají být vyslechnuty.

3. Dožádání o právní pomoc a přiložené listiny budou označeny úředním razítkem dožadujícího justičního orgánu.

Článek 17

Způsob vyřízení dožádání

1. Vyřízení dožádání provede dožádaný justiční orgán způsobem upraveným v právním řádu jeho státu. Dožádaný justiční orgán může na žádost dožadujícího justičního orgánu uplatnit zvláštní postup, pokud to není v rozporu s jeho právním řádem.

2. Jestliže dožádaný justiční orgán není příslušný k vyřízení dožádání, zašle je příslušnému orgánu a zároveň o tom vyrozumí dožadující smluvní stranu.

3. Na žádost dožadujícího justičního orgánu mu dožádaný justiční orgán včas sdělí místo a datum provedení úkonu právní pomoci, aby se jej zúčastněná strana řízení mohla zúčastnit.

4. Jestliže adresa osoby uvedená v dožádání není známa nebo se prokázalo, že je chybná, dožádaný justiční orgán provede příslušná opatření k jejímu zjištění. V případě, kdy adresu není možno zjistit, dožádaný justiční orgán o tom uvědomí dožadující justiční orgán.

5. Po vyřízení dožádání zašle dožádaný justiční orgán dožadujícímu justičnímu orgánu příslušné písemnosti. V případě, kdy právní pomoc nemohla být poskytnuta, dožádaný justiční orgán vrátí písemnosti dožadujícímu justičnímu orgánu a sdělí mu zároveň okolnosti, které mu ve vyřízení žádosti zabránily.

Článek 18

Doručování písemností

Dožádaný justiční orgán doručí písemnosti podle

právních předpisů platných na území svého státu za podmínky, že tyto písemnosti budou sepsány v jeho jazyce nebo budou opatřeny ověřeným překladem do tohoto jazyka. Jinak doručí dožadovaný justiční orgán písemnosti adresátovi jen tehdy, bude-li adresát souhlasit s tím, že je převezme.

Článek 19

Doklad o doručení písemností

Doklad o doručení písemností je vyhotoven podle právních předpisů o doručení platných na území dožadované smluvní strany. V každém případě musí obsahovat podpis adresáta, otisk razítka justičního orgánu a podpis osoby zmocněné písemnost předat, způsob, místo a datum předání. Pokud adresát odmítne písemnost převzít, bude uvedena poznámka o důvodu odmítnutí.

Článek 20

Doručování písemností a výsledch vlastních státních občanů

Každá ze smluvních stran může předávat nebo doručovat soudní a mimosoudní písemnosti a vyslychat vlastní státní občany, kteří se nacházejí na území druhé smluvní strany, prostřednictvím diplomatických misí a konzulárních úřadů za podmínky, že nepoužijí žádného donucovacího opatření.

Článek 21

Náklady právní pomoci

1. Smluvní strany ponesou samy veškeré náklady vzniklé poskytnutím právní pomoci na jejich území, včetně nákladů spojených s prováděním důkazů.

2. Dožadovaný justiční orgán sdělí dožadujícímu justičnímu orgánu výši vzniklých nákladů. Pokud dožadující justiční orgán vybere tyto náklady od osoby, která je povinna je zaplatit, vybrané částky zůstanou smluvní straně, jejíž orgán je vybral.

Článek 22

Odmítnutí právní pomoci

1. Vyřízení dožadání o právní pomoc může být odmítnuto, jestliže dožadovaná smluvní strana má za to, že provedení dožadání by mohlo být v rozporu s jejím právním řádem.

2. Kromě důvodu uvedeného v odstavci 1 může být provedení dožadání odmítnuto, pokud:

- a) není prokázána pravost dokumentů,
- b) provedení dožadání nenáleží do pravomoci soudů dožadované smluvní strany.

HLAVA III ÚŘEDNÍ LISTINY

Článek 23

Platnost listin

1. Listiny, které vydal nebo ověřil příslušný orgán jedné smluvní strany, se na území druhé smluvní strany použijí bez dalšího ověřování. Totéž platí také pro listiny s podpisem občana ověřeným podle právních předpisů platných na území té smluvní strany, kde k ověření došlo, jakož i pro opisy a překlady listin.

2. Listiny uvedené v odstavci 1 mají na území druhé smluvní strany stejnou důkazní moc jako stejné listiny druhé smluvní strany.

Článek 24

Zasílání listin o osobním stavu

Příslušné orgány smluvních stran zašlou na požádání bezplatně příslušným orgánům druhé smluvní strany osvědčení o osobním stavu, výpisy z matrik, jakož i ověřené opisy rozhodnutí vydaných justičními orgány ve věcech osobního stavu, pokud se tyto listiny týkají občanů dožadující smluvní strany a jsou žádány v úředním zájmu.

HLAVA IV

KOLIZNÍ NORMY A NORMY UPRAVUJÍCÍ PRAVOMOC

Oddíl I

Ustanovení o osobním stavu a rodinném právu

Článek 25

Právní způsobilost

1. Způsobilost fyzické osoby k právům a právním úkonům se řídí právním řádem smluvní strany, jejímž státním občanem je tato osoba.

2. Způsobilost právnické osoby k právům a právním úkonům se řídí právním řádem smluvní strany, na jejímž území má sídlo.

Článek 26

Uzavření manželství

1. Forma uzavření manželství je dána zákonem smluvní strany, na jejímž území se sňatek uzavírá.

2. U manželství uzavíraného na diplomatické misi nebo na konzulárním úřadu je forma uzavření manželství dána zákonem vysílající smluvní strany.

3. Pokud jde o základní podmínky požadované pro uzavření manželství, vztahuje se na každého z bu-

doucích manželů zákon té smluvní strany, jejímž státním občanem je.

Článek 27

Osobní a majetkové vztahy manželů

1. Osobní a majetkové vztahy manželů se řídí zákonem smluvní strany, jejímiž státními občany jsou.

2. Pokud jeden z manželů je státním občanem jedné smluvní strany a druhý je státním občanem druhé smluvní strany, jejich osobní a majetkové vztahy se řídí zákonem té smluvní strany, na jejímž území mají společné bydliště.

3. Pokud v případě uvedeném v odstavci 2 jeden z manželů bydlí na území jedné smluvní strany a druhý na území druhé smluvní strany, jejich osobní a majetkové vztahy se řídí zákonem té smluvní strany, na jejímž území měli poslední společné bydliště.

4. Pravomoc rozhodovat v právních vztazích uvedených v odstavcích 1, 2 a 3 přísluší justičnímu orgánu smluvní strany, jejímž zákonem se tyto vztahy řídí. V případech, kdy manželé neměli nikdy společné bydliště, je dána pravomoc justičních orgánů obou smluvních stran, které přitom použijí právního řádu svého státu.

Článek 28

Rozvod

1. Pokud v případě rozvodu mají oba manželé státní občanství jedné smluvní strany a bydlí v den podání žádosti o rozvod na území druhé smluvní strany, bude použito hmotného práva té smluvní strany, jejímiž státními občany jsou. Pravomoc rozhodovat mají soudy obou smluvních stran.

2. Pokud v den podání žádosti o rozvod je jeden z manželů občanem jedné ze smluvních stran, druhý je státním občanem druhé smluvní strany a bydlí buď oba na území jedné a téže smluvní strany, anebo jeden na území jedné a druhý na území druhé smluvní strany, mají pravomoc rozhodovat soudy obou smluvních stran, které při rozhodování použijí hmotné právo svého státu.

Článek 29

Neplatnost manželství

1. Zjištění neplatnosti nebo zrušení manželství se provádí podle právního řádu té smluvní strany, jež je podle článku 26 platný pro uzavření manželství.

2. Pokud jde o pravomoc k rozhodování o neplatnosti nebo zrušení manželství, použijí se obdobně ustanovení článku 28.

Článek 30

Otcovství

1. Ve věcech týkajících se určení nebo popření otcovství se postupuje podle právního řádu té smluvní strany, jejímž státním občanem je dítě. Jestliže dítě bydlí na území druhé smluvní strany, postupuje se podle právního řádu této smluvní strany, pokud je vhodnější pro zájmy dítěte.

2. Pravomoc k řešení věcí uvedených v odstavci 1 přísluší justičním orgánům té smluvní strany, jejímž státním občanem je dítě.

3. Jestliže navrhovatel a odpůrce bydlí na území téže smluvní strany, mají pravomoc i justiční orgány této smluvní strany.

Článek 31

Právní vztahy mezi rodiči a dětmi

1. Právní vztahy mezi rodiči a dětmi se řídí právním řádem té smluvní strany, jejímž státním občanem je dítě. Jestliže dítě bydlí na území druhé smluvní strany, lze uplatnit právní řád této smluvní strany, jestliže je to třeba k ochraně dítěte.

2. Pokud jde o pravomoc justičních orgánů, jsou uplatňována obdobně ustanovení článku 30 odst. 2 a 3.

Článek 32

Osvojení

1. Základní podmínky požadované pro osvojení se řídí, pokud jde o osvojitele, právním řádem státu, jehož je osvojitel občanem, a pokud jde o osvojenec, právním řádem státu, jehož je osvojenec státním občanem.

2. V řízení o osvojení se postupuje podle právního řádu té smluvní strany, na jejímž území k němu dochází.

3. Účinky osvojení a vztahy mezi osvojitelem a osvojenecem se řídí právním řádem osvojitele a v případě, že osvojiteli jsou oba manželé, se použije obdobně právního řádu, kterým se podle článku 27 řídí osobní a majetkové vztahy manželů.

4. Neplatnost osvojení se řídí, pokud jde o základní podmínky, právním řádem uvedeným v odstavci 1 a při nedodržení formálních podmínek právním řádem uvedeným v odstavci 2 tohoto článku.

Zbavení způsobilosti osob k právním úkonům

Článek 33

1. Případy zbavení způsobilosti osob k právním úkonům, jakož i zrušení těchto opatření se řídí právním řádem smluvní strany, jejímž státním občanem je osoba, o kterou se jedná.

2. V případech zbavení způsobilosti k právním úkonům je dána pravomoc, pokud tato smlouva nestanoví jinak, justičních orgánů smluvní strany, jejímž státním občanem je tato osoba.

Článek 34

1. V případě, kdy je nutné zbavit způsobilosti k právním úkonům státního občana jedné smluvní strany, který má bydliště, pobyt nebo majetek na území druhé smluvní strany, orgán této druhé smluvní strany uvědomí neprodleně orgán příslušný podle článku 33 odst. 2.

2. V případech, které nesnesou odkladu, může orgán druhé smluvní strany učinit předběžná opatření podle svého právního řádu, ale je povinen neprodleně informovat orgán příslušný podle článku 33 odst. 2 a zaslat mu zároveň kopie dokladů o přijatých opatřeních. Předběžná opatření zůstávají v platnosti do té doby, než příslušný orgán druhé smluvní strany přijme jiné rozhodnutí.

Článek 35

1. Orgán uvedený v článku 33 odst. 2 může přenést svou pravomoc ve věci zbavení způsobilosti k právním úkonům na justiční orgán druhé smluvní strany, pokud osoba, která má být zbavena způsobilosti k právním úkonům, má bydliště, pobyt nebo majetek na území této druhé strany.

2. V případě, kdy příslušný soud, informovaný podle článku 34 odst. 1, nesdělí svou odpověď do tří měsíců ode dne odeslání oznámení, příslušnost ve věci zbavení způsobilosti k právním úkonům přejde na orgán místa bydliště nebo pobytu osoby, o kterou jde.

3. Orgán, na který přešla pravomoc podle odstavce 1 nebo 2, postupuje v řízení o zbavení či vrácení způsobilosti k právním úkonům podle právních předpisů svého státu, avšak pokud jde o podmínky zbavení způsobilosti k právním úkonům či jejího vrácení, musí se řídit právními předpisy smluvní strany, jejímž státním občanem je osoba, o níž se jedná.

4. Kopie rozhodnutí o zbavení způsobilosti k právním úkonům, vydané podle odstavců 1 až 3, se zašle orgánu uvedenému v článku 33 odst. 2.

Poručenství a opatrovnictví

Článek 36

1. Podmínky pro vznik nebo zánik poručenství nebo opatrovnictví jsou stanoveny právním řádem smluvní strany, jejímž státním občanem je osoba, již má být ustanoven poručník nebo opatrovník.

2. Pokud jde o povinnost přijmout poručenství či opatrovnictví, uplatňuje se právní řád té smluvní strany,

jejíž státní občan je osobou, která se má stát poručníkem či opatrovníkem.

3. Právní vztahy mezi opatrovníkem, popřípadě poručníkem a osobou, které byl ustanoven opatrovník, popřípadě poručník, se řídí podle právních předpisů té smluvní strany, jejíž orgán opatrovníka, popřípadě poručníka ustanovil.

4. V případech poručenství či opatrovnictví týkajících se občanů smluvních stran mají pravomoc, pokud tato smlouva nestanoví jinak, justiční orgány té smluvní strany, jejímž státním občanem je osoba, již má být ustanoven poručník nebo opatrovník.

5. Státní občan jedné smluvní strany může být ustanoven opatrovníkem, případně poručníkem státního občana druhé smluvní strany, pokud má bydliště na území té smluvní strany, kde má vykonávat tuto funkci, a pokud jeho ustanovení nejlépe odpovídá zájmům osoby, již má být ustanoven poručník nebo opatrovník.

Článek 37

Ustanovení článku 34 a článku 35 odst. 1 a 2 se vztahují obdobně i na případy opatrovnictví či poručenství.

Článek 38

Justiční orgán, který podle článku 35 odst. 1 nebo 2 se stal příslušným pro poručenství nebo opatrovnictví, plní tato opatření podle právního řádu svého státu. Přesto se v otázce způsobilosti k právním úkonům a způsobilosti k právům a povinnostem uplatní právní řád té smluvní strany, jejímž státním občanem je osoba, které bylo ustanoveno poručenství nebo opatrovnictví.

Tento justiční orgán nemá pravomoc rozhodovat ve věcech týkajících se osobního stavu osoby, které byl ustanoven poručník nebo opatrovník.

Článek 39

Prohlášení za nezvěstného nebo za mrtvého a stanovení data úmrtí

1. K prohlášení osoby za nezvěstnou nebo za mrtvou soudním rozhodnutím a k stanovení data úmrtí mají pravomoc justiční orgány té smluvní strany, jejímž státním občanem je tato osoba ke dni, kdy podle posledních zpráv ještě byla naživu.

2. Justiční orgány jedné smluvní strany na žádost osob, které bydlí na jejím území, mají pravomoc prohlásit za nezvěstného nebo za mrtvého státního občana druhé smluvní strany anebo stanovit datum úmrtí státního občana druhé smluvní strany, pokud podle právního řádu dožadané smluvní strany mají tyto osoby právo takovou žádost podat.

3. Ve věcech uvedených v odstavcích 1 a 2 použijí justiční orgány právního řádu svého státu.

4. Rozhodnutí vydaná podle odstavce 2 mají právní účinky pouze na území smluvní strany, jejíž justiční orgán toto rozhodnutí vydal.

Oddíl II

Ustanovení týkající se pozůstalosti

Článek 40

Zásada rovnosti

1. Státní občané jedné smluvní strany jsou si rovni s občany druhé smluvní strany jak pokud jde o právo získat dědictvím majetek nacházející se na území druhé smluvní strany nebo práva, která mají být na tomto území uplatněna, tak i pokud jde o právo pořídit nebo zrušit závěť vztahující se na tento majetek či práva.

2. Zvláštní zákonná ustanovení jedné smluvní strany týkající se podmínek, za nichž její státní občané mohou nabýt dědictvím majetek nacházející se na jejím území nebo práv, která mají být na tomto území uplatněna, se použijí i pro státní občany druhé smluvní strany.

Článek 41

Právní předpisy o dědění

1. Právo na dědictví movitého majetku je stanoveno právním řádem té smluvní strany, jejímž státním občanem byl zůstavitel v době svého úmrtí.

2. Právo na dědictví nemovitého majetku je stanoveno právním řádem té smluvní strany, na jejímž území se tento majetek nachází.

3. Posouzení, zda pozůstalost tvoří majetek movitý či nemovitý, se řídí právním řádem té smluvní strany, na jejímž území se tento majetek nachází.

Článek 42

Odúmrť

Nenabude-li dědictví žádný z dědiců, případně movitý majetek té smluvní straně, jejímž státním občanem byl zůstavitel v době své smrti. Majetek nemovitý případně té smluvní straně, na jejímž území se nemovitost nachází.

Článek 43

Závěť

1. Forma pořízení nebo zrušení závěti se řídí právním řádem smluvní strany, jejímž státním občanem byl zůstavitel v době, kdy závěť pořídl, nebo právním řádem smluvní strany, na jejímž území byla závěť pořízena.

2. Způsobnost pořídit nebo zrušit závěť, jakož i účinky vad vůle a jejího projevu se řídí právním řádem smluvní strany, jejímž státním občanem byl zůstavitel v době pořízení nebo zrušení závěti. Stejný právní řád je rozhodný i pro určení, které druhy pořízení pro případ smrti jsou přípustné.

Článek 44

Pravomoc

1. Pravomoc k projednání dědictví i dědických sporů u movitého majetku mají příslušné justiční orgány té smluvní strany, jejímž státním občanem byl zůstavitel v době smrti s výjimkou případů uvedených v odstavci 3 tohoto článku.

2. Pravomoc k projednání dědictví i dědických sporů ohledně nemovitého majetku mají justiční orgány té smluvní strany, na jejímž území se tento majetek nachází.

3. Nachází-li se všechnen movitý majetek zůstavitele, který byl státním občanem jedné smluvní strany, na území druhé smluvní strany, má pravomoc projednat dědictví, jestliže všichni dědicové s tím souhlasí, na žádost kteréhokoli dědice či jiné osoby, která má práva anebo nároky na dědictví, justiční orgán této druhé smluvní strany.

Článek 45

Sdělování případů úmrtí

1. V případě, kdy státní občan jedné smluvní strany zemře na území druhé smluvní strany, příslušný orgán smluvní strany neprodleně uvědomí o jeho úmrtí diplomatické zastupitelství nebo konzulární úřad státu, jehož byl zemřelý státním občanem, a zároveň mu sdělí všechno, co je mu známo o dědicích, jejich bydlišti nebo pobytu, o velikosti pozůstalosti, hodnotě pozůstalosti, jakož i o závěti, pokud závěť existuje.

Toto ustanovení se uplatňuje i v případě, kdy je příslušný orgán jedné smluvní strany informován o tom, že státní občan druhé smluvní strany, který zemřel na území třetího státu, zanechal jmění na území jejího státu.

2. Diplomatické zastupitelství nebo konzulární úřad, které mají údaje o úmrtí, k němuž došlo za podmínek uvedených v odstavci 1, jakož i o pozůstalosti, sdělí tyto údaje příslušnému justičnímu orgánu, aby tento orgán mohl učinit potřebná opatření k zajištění dědictví.

3. Jestliže na území jedné smluvní strany dojde k zahájení dědického řízení a při tom se zjistí, že dědicem je osoba, která je státním občanem druhé smluvní strany, příslušný justiční orgán o tom nepro-

dleně uvědomí diplomatické zastupitelství nebo konzulární úřad této smluvní strany.

Článek 46

Práva diplomatických zastupitelství a konzulárních úřadů ve věcech dědických

V dědických věcech na území jedné smluvní strany má diplomatické zastupitelství nebo konzulární úřad druhé smluvní strany právo v případě, kdy jeho vlastní státní občané nejsou přítomni a neurčili svého zmocněnce, učinit všechna opatření k tomu, aby byli zastupováni před kterýmkoli justičním orgánem. K výkonu tohoto práva není třeba zvláštního pověření.

Článek 47

Opatření k ochraně dědictví

1. Orgány každé smluvní strany učiní v souladu s právním řádem svého státu neprodleně opatření nezbytná pro zachování nebo správu pozůstalostního majetku, který je na jejím území po smrti státního občana druhé smluvní strany nebo který má připadnout státnímu občanovi této druhé strany.

2. Tyto orgány neprodleně informují diplomatické zastupitelství nebo konzulární úřad druhé smluvní strany o opatřeních přijatých podle odstavce 1; diplomatické zastupitelství nebo konzulární úřad se mohou podílet (přímo nebo prostřednictvím zmocněnce) na uskutečňování těchto opatření. Na návrh diplomatického zastupitelství nebo konzulárního úřadu mohou být opatření učiněna podle odstavce 1 změněna nebo zrušena.

3. Justiční orgán příslušný podle článku 44 odst. 1 může požádat o zrušení opatření přijatých podle odstavce 1 tohoto článku.

Článek 48

Vyhlášení závěti

Vyhlášení závěti náleží do pravomoci orgánu smluvní strany, na jejímž území se závěť nachází. Ověřený opis závěti a protokolu o vyhlášení, stavu a obsahu závěti se zašlou příslušnému orgánu druhé smluvní strany, pokud zůstavitel byl jejím státním občanem nebo pokud je orgán této smluvní strany příslušný provést dědické řízení.

Článek 49

Vydání dědictví

1. Pozůstalostní movitý majetek nebo peněžní částky získané prodejem pozůstalostního majetku movitého či nemovitého, které se nacházejí na území jedné ze smluvních stran a které náležejí dědicům, kteří jsou státními občany druhé smluvní strany a mají bydliště

nebo pobyt na území této strany nebo na území třetího státu, budou předány po ukončení dědického řízení těmto dědicům. Jestliže se tito dědicové nedostaví osobně nebo prostřednictvím zmocněnce, aby převzali majetek nebo výše uvedené peněžní částky, budou tyto předány diplomatickému zastupitelství nebo konzulárnímu úřadu smluvní strany, jejímiž státními občany jsou tito dědicové.

2. V případech uvedených v odstavci 1 se předání uskuteční pokud:

- byly zaplaceny nebo zajištěny dědické poplatky a daně,
- byly uspokojeny nebo zabezpečeny nároky věřitelů zemřelého a jiné nároky, týkající se pozůstalosti, ve lhůtě stanovené právními předpisy smluvní strany, na jejímž území se jmění nebo výše uvedené peněžní částky nacházejí,
- příslušné orgány vydaly souhlas, jehož je případně třeba k vývozu pozůstalostního movitého majetku nebo k převodu peněžních částek.

3. Pokud občan jedné smluvní strany zemře při cestě na území druhé smluvní strany, kde neměl bydliště ani pobyt, budou předměty, které měl při sobě, předány bez dalšího řízení diplomatickému zastupitelství nebo konzulárnímu úřadu té smluvní strany, jejímž státním občanem byl zemřelý.

ODDÍL III

Článek 50

Smluvní závazky

1. Základní podmínky Smlouvy se řídí právním řádem, na němž se účastníci dohodli. Nedošlo-li ke zvolení práva, řídí se závazkový vztah právním řádem místa, kde byla Smlouva uzavřena.

2. Podmínky uzavření Smlouvy se řídí právním řádem uvedeným v odstavci 1.

3. Pravomoc náleží justičnímu orgánu té smluvní strany, na jejímž území má bydliště, pobyt nebo majetek odpůrce. Příslušný je rovněž justiční orgán smluvní strany, na jejímž území má bydliště nebo pobyt navrhovatel, pokud se na tomto území nachází předmět sporu nebo majetek odpůrce.

ODDÍL IV

Článek 51

Odpovědnost za škodu

1. Odpovědnost za škodu se řídí právním řádem smluvní strany, na jejímž území byl čin způsobující škodu spáchán.

2. Jestliže však osoba, která způsobila škodu, ja-

kož i osoba, která utrpěla škodu, k níž došlo na území druhé smluvní strany, jsou státními občany stejné smluvní strany a bydlí na jejím území, použijí se právní předpisy smluvní strany, jejímiž jsou státními občany.

3. Pravomoc rozhodnout o sporech týkajících se závazků z odpovědnosti za škodu mají justiční orgány té smluvní strany, na jejímž území byl čin způsobující škodu spáchán, nebo justiční orgán té smluvní strany, na jejímž území má ten, kdo škodu způsobil, bydliště nebo sídlo.

HLAVA V

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ

Článek 52

Předmět uznání a výkonu

1. Každá smluvní strana bude uznávat a vykonávat na svém území za podmínek stanovených touto smlouvou rozhodnutí vydaná na území druhé smluvní strany.

2. Ve smyslu odstavce 1 se rozhodnutími rozumí:

- rozhodnutí ve věcech občanských, majetkových a nemajetkových vydávaná soudy nebo jinými příslušnými orgány,
- rozhodnutí soudů v trestních věcech týkající se povinnosti náhrady za způsobené škody,
- rozhodnutí soudů týkající se soudních nákladů,
- rozhodčí nálezy.

3. Ve smyslu této smlouvy pojem „rozhodnutí“ zahrnuje i soudní smír.

Článek 53

Podmínky uznání a výkonu rozhodnutí

Rozhodnutí jsou uznávána a vykonávána za podmínek:

- jestliže jsou pravomocná a vykonatelná podle zákona té smluvní strany, na jejímž území byla vydána. Ve věci vyživovací povinnosti se uznávají i předběžná opatření, pokud jsou vykonatelná na území smluvní strany, kde byla vydána,
- jestliže nebyla porušena výlučná nebo touto smlouvou stanovená pravomoc justičního orgánu té smluvní strany, na jejímž území má dojít k uznání nebo výkonu,
- jestliže povinnému, který se řízení nezúčastnil, bylo doručeno předvolání a návrh na zahájení řízení včas a v souladu s právními předpisy smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, a v případě, že tento účastník řízení neměl způsobilost k právním úkonům, mu byla dána možnost, aby byl v řízení zastoupený,

d) pokud mezi týmiž stranami v téže věci za tytéž činy nebylo vydáno již dříve pravomocné rozhodnutí anebo neprobíhá v téže věci na základě dříve podaného návrhu řízení u justičního orgánu na území smluvní strany, která má rozhodnutí uznat nebo nařídit jeho výkon,

e) pokud uznání nebo výkon rozhodnutí nenaruší veřejný pořádek smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno nebo vykonáno.

Článek 54

Návrh na uznání nařízení výkonu rozhodnutí

1. Návrh na uznání nařízení výkonu rozhodnutí podává oprávněný u justičního orgánu, který vydal příslušné rozhodnutí v prvním stupni. Tento justiční orgán pak návrh odešle příslušnému soudu druhé smluvní strany, aby o návrhu na uznání a výkon rozhodnutí rozhodl. Tento návrh může být podán oprávněným i přímo tomuto soudu.

2. K návrhu je nutno připojit:

- ověřený opis plného znění rozhodnutí, jakož i potvrzení, že rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné, pokud to není zřejmé z rozhodnutí samotného,
- originály nebo ověřené opisy listin, které prokazují, že povinnému, který se řízení nezúčastnil, bylo doručeno předvolání řádně a včas,
- ověřené překlady návrhů a listin uvedených v písmenech a) a b) tohoto článku.

3. K návrhu na nařízení výkonu se v případě rozhodnutí o nákladech řízení připojí ověřený opis rozhodnutí, potvrzení, z něhož vyplývá, že rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné, jakož i ověřené překlady těchto písemností.

4. Zároveň s návrhem na nařízení výkonu rozhodnutí může být předložena i žádost o vlastní výkon.

Článek 55

Postup při uznávání a nařizování výkonu rozhodnutí

1. Rozhodnutí vydaná na území jedné smluvní strany, která se týkají osobního stavu a způsobilosti vlastních státních občanů, jsou uznávána na území druhé smluvní strany. Pokud byla vydána v některém třetím státu, musí být uznána nejprve smluvní stranou, jejímiž jsou tyto osoby státními občany, teprve potom druhou smluvní stranou.

2. Rozhodnutí týkající se jiných věcí, než jsou uvedeny v odstavci 1 tohoto článku, mohou být uznána, pokud jsou splněny podmínky uvedené v článcích 52 a 53.

3. K nařízení výkonu rozhodnutí ve věcech majet-

kových mají pravomoc justiční orgány smluvní strany, na jejímž území má být výkon proveden.

4. Postup při nařízení výkonu, jakož i při provedení výkonu se řídí právním řádem té smluvní strany, na jejímž území se výkon provádí.

5. Jestliže rozhodnutí obsahuje řešení pro více bodů žalobního návrhu, které je možno oddělit, uznání nebo nařízení výkonu mohou být vydány odděleně.

6. O jakékoli námitce týkající se výkonu rozhodnutí rozhoduje soud, který výkon nařizuje.

7. Před soudem, který provádí vlastní výkon, může povinný podat jen takové námitky, kterých se může dovolávat podle právních předpisů smluvní strany, na jejímž území bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon se jedná.

8. Před rozhodnutím o návrhu na nařízení výkonu může soud, pokud to pokládá za nutné, požádat účastníky řízení, aby podali jistá vysvětlení nebo doplnili návrh na nařízení výkonu. Může rovněž požádat o doplňující vysvětlení od justičního orgánu, který rozhodnutí vydal.

Článek 56

Účinky uznání a výkonu

Pravomocná rozhodnutí justičních orgánů jedné smluvní strany, jakmile jsou uznána nebo je nařízen jejich výkon na území druhé smluvní strany, mají stejné účinky jako rozhodnutí vydaná justičními nebo jinými příslušnými orgány druhé smluvní strany.

Článek 57

Vydání předmětů a peněžních částek

Vydání předmětů, peněžních částek nebo odevzdání peněžních částek věřiteli, který má bydliště nebo sídlo na území druhé smluvní strany, bude provedeno podle právních předpisů smluvní strany, která provádí výkon rozhodnutí.

Článek 58

Náklady na uznání a výkon

1. O stanovení a vymáhání nákladů řízení spojených s nařízením a s vlastním provedením výkonu rozhodne dožádaný soud podle právních předpisů svého státu. Do těchto nákladů se zahrnují i náklady spojené s překladem a ověřením listin.

2. Účastník řízení, který u justičního orgánu jedné smluvní strany, jenž vydal rozhodnutí, požíval výhod uvedených v článku 6 odst. 1 této smlouvy, bude požívat stejných výhod i při řízení o výkonu rozhodnutí, které se bude konat na území druhé smluvní strany.

Článek 59

Výkon rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Jestliže povinnému, který byl osvobozen od složení zálohy podle článku 4 této smlouvy, bylo pravomocným rozhodnutím uloženo nahradit oprávněnému náklady řízení, nařídí příslušný soud na území druhé smluvní strany na žádost oprávněného bezplatně výkon rozhodnutí k vymožení těchto nákladů.

Článek 60

1. K návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí se připojí ověřený opis rozhodnutí, případně potvrzení, z něhož by bylo zřejmé, že rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné, jakož i ověřené překlady těchto písemností.

2. Náklady za vystavené potvrzení i za překlady a za ověření listin uvedených v odstavci 1 se považují za náklady řízení.

3. Soud nařídí výkon rozhodnutí bez předvolání účastníků řízení s tím, že se omezí pouze na přezkoumání, zda rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné.

Tento soud zároveň nařídí i výkon rozhodnutí o vymožení nákladů uvedených v odstavci 2 tohoto článku, jak byly stanoveny příslušným justičním orgánem smluvní strany, na jejímž území vznikly.

Článek 61

Uznání a výkon rozhodčích nálezů

Obě smluvní strany v souladu s ustanoveními Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů, uzavřené dne 10. června 1958 v New Yorku, uznávají a vykonávají rozhodčí nálezy vydané na území druhé smluvní strany.

HLAVA VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 62

Řešení sporů

Spory, které vzniknou při výkladu nebo provádění této smlouvy, budou řešeny konzultacemi příslušných ministerstev spravedlnosti obou smluvních stran nebo diplomatickou cestou.

Článek 63

Ratifikace a vstup Smlouvy v platnost

Tato smlouva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost 90. dne ode výměny ratifikačních listin. K výměně ratifikačních listin dojde v Praze.

Článek 64

Platnost Smlouvy

Tato smlouva se uzavírá na neurčitou dobu. Každá z obou smluvních stran ji může vypovědět písemným sdělením předaným diplomatickou cestou. Výpověď nabude účinnosti po uplynutí jednoho roku ode dne písemného sdělení.

Dnem, kdy tato smlouva vstoupí v platnost, pozbývá platnosti Smlouva mezi Československou repu-

blikou a Rumunskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních, sjednaná v Praze dne 25. října 1958, pokud jde o právní pomoc ve věcech občanských a rodinných.

Dáno v Bukurešti dne 11. července 1994 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a v jazyce rumunském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Na důkaz toho zmocnění obou smluvních stran tuto smlouvu podepsali a opatřili ji svou pečeti.

Za Českou republiku:

JUDr. Jiří Novák v. r.
ministr spravedlnosti

Za Rumunsko:

Gavril Iosif Chiuzbaian v. r.
ministr spravedlnosti

2

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 27. června 1994 byla ve Vídni podepsána Smlouva mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 a o usnadnění jejího uplatnění.¹⁾

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 3. října 1995.

Smlouva na základě svého článku XVIII odst. 2 vstoupila v platnost dnem 1. ledna 1996.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA

mezi Českou republikou a Rakouskou republikou
o dodatku k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 a o usnadnění jejího uplatnění

Článek I

(K článku 2 úmluvy)

Povolí-li se vydání osoby podle článku 2 odst. 1 úmluvy a týká-li se žádost o vydání také trestných činů neuvedených v tomto odstavci, pak je vydání povoleno také pro jiné činy, existují-li ostatní předpoklady na základě úmluvy a této smlouvy a hrozí-li za ně trest uložený soudem v obou smluvních státech.

Článek II

(K článku 5 úmluvy)

(1) U trestných činů daňového, celního, monopolního a devizového charakteru či vztahujících se na odvody a dávky a u trestných činů spočívajících v porušení předpisů hospodářského styku nebo předpisů zahraničního obchodu se vydání povoluje pouze tehdy, pokud by čin vedoucí k žádosti o vydání byl podle srovnatelného trestního předpisu dožádaného státu rovněž trestněprávně postižitelný.

(2) Vydání nesmí být zamítnuto výlučně se zdůvodněním, že právo dožádaného státu neobsahuje stejné daňové, celní, monopolní a devizové předpisy ani předpisy vztahující se na odvody a dávky a dále ani předpisy pro hospodářský zboží styk či zahraniční obchod jako právo dožadujícího státu.

Článek III

(K článkům 7 a 8 úmluvy)

Dožádaný stát povolí vydání osoby pro trestný

čin, který podle jeho právních předpisů podléhá jeho pravomoci, jestliže je třeba se zřetelem na zvláštní okolnosti, zejména z důvodů zjištění pravdy, výměry trestu a jeho výkonu nebo v zájmu resocializace obviněného, dát přednost provedení trestního řízení v dožadujícím státě.

Článek IV

(K článku 9 úmluvy)

(1) Vydání se nepovolí ani tehdy, jestliže činy vedoucí k žádosti o vydání byly spáchány ve třetím státě a tamtéž bylo vydáno jedno z rozhodnutí uvedených v článku 9 úmluvy.

(2) Vydání za podmínek článku III nebude bráněno, jestliže osoba nebyla v dožádaném státě pravomocně odsouzena nebo uložený trest nebyl alespoň zčásti nebo zcela vykonán.

(3) Dožádaný stát neodmítne vydání osoby, jestliže jeho justiční orgány osvobodily tuto osobu pouze z důvodu chybějící vlastní soudní pravomoci nebo pouze z tohoto důvodu nebylo proti této osobě zahájeno trestní řízení či bylo již zahájené trestní řízení zastaveno.

Článek V

(K článku 10 úmluvy)

Pro zabránění a přerušení promlčení jsou určující pouze právní předpisy dožadujícího státu.

¹⁾ Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957 vyhlášená pod č. 549/1992 Sb.

Článek VI

(1) Amnestie vyhlášená v dožádaném státě nebrání vydání osoby, pokud trestný čin nepodléhá soudní pravomoci tohoto státu.

(2) Povinnost k vydání není dotčena tím, že chybí návrh nebo zmocnění k trestnímu stíhání či jiné prohlášení postiženého, které jsou podle práva dožádaného státu potřebné k zahájení a vedení trestního řízení.

Článek VII

(K článku 12 úmluvy)

(1) Žádosti o vydávání podávají jménem obou smluvních stran ministři spravedlnosti, čímž však není vyloučena diplomatická cesta. Také ostatní písemný styk mezi smluvními státy probíhá touto cestou, pokud úmluva a tato smlouva nestanoví jinak.

(2) V případech odkladu nebo přerušení trestu, uložení podmíněného trestu, podmíněného propuštění nebo ochranného opatření je třeba k žádosti o vydání či průvoz přiložit také listiny sloužící k zjištění vykonatelnosti.

Článek VIII

(K článku 14 úmluvy)

(1) Podmíněné propuštění vydané osoby bez nařízení omezujícího svobodu jejího pohybu se rovná konečnému propuštění na svobodu.

(2) V duchu článku 14 odst. 2 úmluvy může dožádaný stát také učinit opatření, aby získal podklady potřebné k žádosti o souhlas podle článku 14 odst. 1 písm. a) úmluvy; za tímto účelem je přípustný výslech vydané osoby a také je přípustné její předvedení k výslechu. Po podání žádosti o souhlas může být vydaná osoba držena ve vazbě nehledě na omezení článku 14 úmluvy až do doby doručení rozhodnutí ve věci této žádosti, jestliže je nařízení vazby přípustné podle právních předpisů dožadujícího státu.

Článek IX

(K článku 15 úmluvy)

K žádosti o souhlas s dalším vydáním jiné smluvní straně úmluvy nebo třetímu státu je třeba přiložit podklady uvedené v článku 12 odst. 2 úmluvy, které byly předány smluvnímu státu žádajícímu o souhlas. Souhlas je udělen, jestliže trestné činy vedoucí k žádosti o vydání by opravňovaly vydání osoby ze strany smluvního státu, který byl požádán o souhlas, jiné smluvní straně nebo třetímu státu.

Článek X

(K článku 16 úmluvy)

(1) Žádosti o vzetí do předběžné vazby mohou soudy, státní zastupitelství a ústřední justiční a poli-

cejní orgány jednoho smluvního státu adresovat příslušným justičním a policejním orgánům státu druhého. Oznámení trestného činu, pro který se o vydání žádá, musí obsahovat krátké vyličení činu.

(2) Dozvědí-li se příslušné orgány jednoho smluvního státu o tom, že na území tohoto smluvního státu se zdržuje osoba, o jejíž vydání může druhý smluvní stát požádat, dotáží se jej neprodleně způsobem, který je uveden v článku 16 odst. 3 úmluvy, zda žádá o vydání této osoby. Je-li osoba vzata do předběžné vydávací vazby, je nutno o tom neprodleně vyrozumět druhý smluvní stát s uvedením doby zatčení a místa vazby.

(3) Lhůty podle článku 16 odst. 4 úmluvy zůstanou zachovány, pokud žádost o vydání a doklady, které mají být připojeny, budou doručeny před jejich uplynutím telefaxem ministerstvu spravedlnosti dožádaného státu a originály nebo ověřené kopie budou dodatečně zaslány v přiměřené lhůtě.

Článek XI

(K článku 17 úmluvy)

Současně s rozhodnutím podle článku 17 úmluvy rozhodne dožádaný smluvní stát také o přípustnosti dalšího vydání do třetího státu; toto své rozhodnutí oznámí všem zúčastněným státům.

Článek XII

(K článku 19 úmluvy)

(1) Článek 19 odst. 1 úmluvy je uplatňován také při výkonu ochranného opatření.

(2) Dožadující stát může žádat o dočasné předání podle článku 19 odst. 2 úmluvy k provedení naléhavých procesních úkonů. Procesní úkony je třeba v žádosti blíže popsat. S předáním nebude vysloven souhlas, jestliže by toto předání značně zpomalilo či ztížilo trestní stíhání v dožadovaném státě nebo by vedlo k nepřiměřeným nevýhodám pro osobu, která má být vydána. Předaná osoba se musí po provedení procesních úkonů v dožadujícím státě nebo na požádání dožadovaného státu předat zpět bez ohledu na státní příslušnost.

(3) V případě dočasného předání bude předaná osoba po dobu svého pobytu v dožadujícím státě držena ve vazbě. Tato délka vazby se započítá do délky trvání trestu, který je v dožadovaném státě uložen.

(4) Náklady vzniklé na výsostném území dožadovaného státu dočasným předáním nejsou hrazeny.

Článek XIII

(K článku 20 úmluvy)

(1) Je-li povoleno vydání osoby, povolí se bez zvláštní žádosti též vydání předmětů, které jsou uvedeny v článku 20 úmluvy nebo které byly získány

proti hodnotou za takové předměty. Je-li možné, předají se předměty současně s vydávanou osobou. Předají se i tehdy, nemůže-li již povolené vydání být provedeno z důvodů úmrtí nebo útěku této osoby; dále pak, jestliže dle úmluvy povolené vydání nemůže být provedeno, protože k vydání určená osoba uprchla nebo zemřela nebo ji v dožadovaném státě nelze trestně postihnout.

(2) Dožádaný stát oznámí státu dožadujícímu, které předměty byly podle článku 20 úmluvy zajištěny a zda je vydávaná osoba srozuměna s jejich bezprostředním vrácením poškozenému. Dožadující stát oznámí dožádanému státu co možná nejdříve, zda se zříká předání předmětů za podmínky, že budou poškozenému nebo jejich zmocněnci vydány proti předložení potvrzení jeho příslušných justičních orgánů.

(3) Dožádaný stát nebude při předání předmětů uplatňovat celní zástavní právo nebo jiné věcné ručení podle předpisů celního a daňového práva a zříká se také jejich zpětného navrácení s výhradou, že trestným činem poškozený majitel předmětů tyto dávky dluží sám.

Článek XIV

(K článku 21 úmluvy)

(1) Dožadovaný stát musí provádět osobu držet po dobu průvozu ve vazbě.

(2) Má-li být osoba, která je vydávána třetím státem jinému smluvnímu státu, přepravena vzdušnou cestou bez mezipřistání přes výsostné území jiného smluvního státu do příslušného státu, pak není třeba vyjádření přelétaného smluvního státu, není-li tato osoba jeho státním občanem a není-li osoba vydávaná pro jeden z trestných činů uvedených v člancích 3 a 4 úmluvy.

Článek XV

(K článku 23 úmluvy)

Žádosti o vydání a další písemnosti se sepisují v jazyce dožadujícího státu. Překlady se nevyžadují.

Za Českou republiku:

JUDr. Jiří Novák v. r.
ministr spravedlnosti

Článek XVI

(K článku 25 úmluvy)

V této smlouvě znamená výraz „ochranné opatření“ opatření spojené s odnětím svobody, které se ukládá podle trestních zákonů rozhodnutím soudu ve dle nebo na místo trestu. Je-li trvání opatření, které se ještě má vykonat, neurčité, pak je pro účely této smlouvy určující onen termín, ke kterému musí být opatření podle práva dožadujícího státu nejpozději zrušeno.

Článek XVII

(K článku 31 úmluvy)

Vypoví-li jeden ze smluvních států úmluvu, pak nabyde vypovězení úmluvy účinnosti ve vztahu mezi Českou republikou a Rakouskou republikou dva roky po doručení oznámení o vypovězení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

Článek XVIII

(1) Tato smlouva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou vyměněny v Praze.

(2) Smlouva vstoupí v platnost prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byly vyměněny ratifikační listiny.

(3) Smlouva se sjednává na dobu neurčitou, pokud jeden ze smluvních států Smlouvu písemně diplomatickou cestou nevypoví; v tomto případě pozbývá smlouva platnosti rok po vypovězení, nejpozději však k termínu, ke kterému pozbyde platnosti Evropská úmluva o vydávání mezi smluvními stranami této smlouvy.

Na důkaz toho zmocněnci obou smluvních států tuto smlouvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno ve Vídni dne 27. června 1994 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Rakouskou republiku:

Dr. Nikolaus Michalek v. r.
spolkový ministr spravedlnosti

3

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 27. června 1994 byla ve Vídni podepsána Smlouva mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o právní pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 a o usnadnění jejího uplatnění.¹⁾

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 3. října 1995.

Smlouva na základě svého článku XIX odst. 2 vstoupila v platnost dnem 1. ledna 1996.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA

mezi Českou republikou a Rakouskou republikou
o dodatku k Evropské úmluvě o právní pomoci ve věcech trestních
z 20. dubna 1959 a o usnadnění jejího uplatnění

Článek I

(K článku 1 úmluvy)

(1) Právní pomoc se poskytuje také pro řízení vedená z důvodů spáchání trestného činu, jehož potrestání v době, kdy se o právní pomoc žádá, náleží v jednom smluvním státě do pravomoci soudu a v druhém smluvním státě do pravomoci správního orgánu.

(2) Je-li předmětem právní pomoci doručení písemností, pak není zapotřebí, aby v dožádaném státě náleželo stíhání do pravomoci justičního nebo správního orgánu.

(3) Právní pomoc vyžádaná na základě odstavce 1 může být odmítnuta, jestliže čin neměl žádné nebo pouze nevýznamné následky a náklady spojené s poskytnutím právní pomoci by nebyly opodstatněné.

Článek II

(K článku 1 úmluvy)

Úmluva a tato smlouva se také užijí

- a) ve věcech obnovy řízení,
- b) ve věcech milosti,
- c) v řízeních týkajících se nároků na odškodnění za neoprávněnou vazbu, ostatních, v důsledku trestního řízení vzniklých, nevýhod nebo za neoprávněné odsouzení, pokud se neuplatňují jiné mezistátní úmluvy.

Článek III

(K článku 2 úmluvy)

(1) Právní pomoc se poskytuje v rámci článku I také u trestných činů daňového, celního, monopolního a devizového charakteru či vztahujících se na odvody a dávky a dále u trestných činů spočívajících v porušení předpisů nakládání se zbožím nebo předpisů zahraničního obchodu. Poskytnutí právní pomoci nesmí být odmítnuto pouze se zdůvodněním, že právo dožádaného státu neobsahuje stejné daňové, celní, monopolní a devizové předpisy ani předpisy vztahující se na odvody a dávky a stejně tak ani předpisy pro hospodářský styk či zahraniční obchod jako právo dožadujícího státu.

(2) Povinnost utajení, která podle předpisů smluvních států existuje ve fiskálních záležitostech, nebrání podle tohoto článku právní pomoci, která má být poskytnuta. Okolnosti nebo skutečnosti, se kterými se justiční nebo správní orgány jednoho smluvního státu v souvislosti s žádostí o právní pomoc seznámí, podléhají povinnosti utajení, kterou stanoví předpisy tohoto smluvního státu ve fiskálních záležitostech.

Článek IV

(K článku 3 úmluvy)

(1) Předměty nebo jiné majetkové hodnoty, které pocházejí z činu, za nějž hrozí soudem uložený trest, nebo byly prostřednictvím trestného činu získány, budou předány za účelem vydání poškozenému nebo

¹⁾ Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 vyhlášená pod č. 550/1992 Sb.

jiného rozhodnutí soudu v dožadujícím státě, pokud je toto podle práva dožadujícího státu přípustné a nenastane-li situace, že

- a) předměty jsou v dožádaném státě zapotřebí jako důkazy při řízení zahájeném před soudem nebo správním orgánem,
- b) předměty podléhají v dožádaném státě zabavení nebo propadnutí nebo
- c) na ně uplatňují právo třetí osoby.

(2) Pro žádost podle odstavce 1 není potřebné soudem nařídit zajištění.

(3) Dožádaný stát nebude při zajištění předmětů uplatňovat celní zástavní právo nebo jiné věcné ručení podle předpisů celního a daňového práva a zřídá se tak navrácení těchto předmětů s tou výhradou, pokud by trestným činem poškozený vlastník předmětů tuto dávku dlužil sám.

Článek V

(K článku 4 úmluvy)

(1) Zástupců orgánů činných v trestním řízení, ostatním zúčastněným a jejich právním poradcům se na žádost dožadujícího státu povolí, aby mohli být přítomni při provádění úkonů spojených s právní pomocí v dožádaném státě. Mohou navrhopat doplňující otázky nebo provedení doplňujících úkonů. Zde je uplatněn článek 12 úmluvy.

(2) S výkonem služebních povinností zástupců orgánů druhého smluvního státu musí podle odstavce 1 v České republice, po podání obžaloby v dožadujícím státě, vyslovit souhlas ministr spravedlnosti, jinak nejvyšší státní zástupce, v Rakouské republice pak spolkový ministr spravedlnosti.

Článek VI

(K článku 5 úmluvy)

Právní pomoc ve formě zajištění předmětů nebo prohlídky se poskytuje pouze v případech, jestliže by v dožádaném státě náleželo stíhání trestného činu vedoucího k podání žádosti v době, kdy se o právní pomoc žádá, do pravomoci justičního orgánu.

Článek VII

(K článku 6 úmluvy)

Dožádaný stát se může vzdát navrácení důkazních předmětů nebo písemností, pokud třetí osoby uplatňující své právo k těmto věcem neprohlásí, že s tím nesouhlasí.

Článek VIII

(K článku 10 úmluvy)

Článek 10 odst. 2 úmluvy se v každém případě použije při předvolání svědka nebo znalce. Tyto osoby

mohou samy požadovat zálohu podle článku 10 odst. 3 úmluvy.

Článek IX

(K článkům 11 a 12 úmluvy)

(1) Povolí-li dožádaný stát, aby osoba, která je ve vazbě na výsostném území dožadujícího státu, byla přítomna vyřizování žádosti o právní pomoc, pak ji musí po dobu jejího pobytu na svém výsostném území držet ve vazbě a po projednání úkonů spojených s poskytnutím právní pomoci ji neprodleně opět předat dožadujícímu státu, pokud tento nepožaduje propuštění na svobodu.

(2) Povolí-li třetí stát, aby osoba, která je ve vazbě na výsostném území některého smluvního státu, byla přítomna vyřizování žádosti o právní pomoc, pak platí pro průvoz této osoby přes výsostné území druhého smluvního státu také odstavce 2 a 3 článku 11 úmluvy.

(3) Ustanovení článku 12 úmluvy se užijí v případech uvedených v odstavcích 1 a 2.

Článek X

(K článku 13 úmluvy)

(1) Dožádaný stát předává informace z trestního rejstříku vyžádané policejními orgány druhého smluvního státu pro účely trestního řízení v tom rozsahu, v jakém by je mohly obdržet jeho vlastní policejní orgány v podobných případech.

(2) Z jiných důvodů, než pro účely trestního řízení, se na žádost orgánů druhého smluvního státu poskytují informace z trestního rejstříku druhého smluvního státu v tom rozsahu, v jakém by je mohly získat jeho vlastní orgány v podobných případech.

Článek XI

(K článku 14 úmluvy)

(1) V žádostech o doručení se v rámci údajů o předmětu a důvodu žádosti také specifikuje druh písemnosti, která má být doručena, a postavení příjemce v řízení.

(2) K žádosti o prohlídku nebo zajištění důkazních prostředků nebo písemností se přikládá vyhotovení nebo ověřený opis nařízení soudu. Nelze-li k žádosti o zajištění předmětů nebo prohlídku přiložit originál nebo ověřený opis soudního nařízení, pak stačí prohlášení příslušného justičního orgánu, že předpoklady potřebné pro toto opatření jsou dány právní úpravou platnou v dožadujícím státě.

Článek XII

(K článku 15 úmluvy)

(1) Nestanoví-li tato smlouva jinak, mohou se justiční orgány obou smluvních států v záležitostech

právní pomoci ve věcech trestních stýkat přímo. Žádosti lze podle úmluvy a této smlouvy předávat prostřednictvím ministra spravedlnosti České republiky, pokud byla v dožadujícím státě již podána obžaloba, jinak prostřednictvím nejvyššího státního zástupce České republiky na straně jedné a spolkového ministra spravedlnosti Rakouské republiky na straně druhé.

(2) Žádosti o provedení prohlídky nebo zajištění, předání předmětů, o předání nebo průvoz vězňů jsou předávány prostřednictvím nejvyššího státního zástupce nebo ministra spravedlnosti České republiky a spolkového ministra spravedlnosti Rakouské republiky. V naléhavých případech je přípustný bezprostřední kontakt mezi justičními orgány, avšak mimo to je třeba předat opis žádosti cestou předpokládanou ve větě 1.

(3) Zasílané písemnosti mohou být také doručovány bezprostředně poštou podle předpisů platných pro poštovní styk. Písemnosti zaslané poštou, jejichž zasílání není podle úmluvy a této smlouvy přípustné, se považují v obou smluvních státech za příjemci nedoručené.

(4) Žádosti uvedené v článku X této smlouvy jsou předávány nejvyšším státním zástupcem České republiky na straně jedné a spolkovým ministrem vnitra Rakouské republiky na straně druhé a stejnou cestou se na ně i odpovídá. Při nebezpečí z prodlení je přípustný bezprostřední styk mezi policejními orgány a příslušnými orgány z oblasti rejstříku trestů.

Článek XIII

(K článku 16 úmluvy)

(1) Překlady žádostí podávaných podle této smlouvy ani připojených podkladů se nepřipojují, nestanoví-li tato smlouva jinak.

(2) K písemnostem, které mají být doručeny, je třeba připojit překlad do jazyka dožádaného státu vyhotovený a ověřený úředně stanoveným tlumočnickem, který má sídlo v jednom ze smluvních států. Ověření podpisu tlumočnicka není nutné.

(3) Není-li písemnost, která má být doručena, opatřena překladem do jazyka dožádaného státu, omezí se dožádaný soud na to, že zařídí doručení předáním písemnosti příjemci označenému v žádosti, je-li ji ochoten přijmout.

(4) K písemnostem, které jsou zasílány podle článku XII odst. 3 této smlouvy bezprostředně poštou, musí být vždy připojen překlad do jazyka dožádaného státu. Pokud není doručovaná písemnost opatřena překladem do jazyka dožádaného státu, pak platí doručení v obou smluvních státech za neuskutečněné. Při doručování písemností poštou vlastním státním příslušníkům nemusí být překlad přiložen.

Článek XIV

(K článku 20 úmluvy)

Náklady vzniklé předáním předmětů a dalších majetkových hodnot podle článku IV a dále vzniklé předáním a průvozem vězňů podle článku IX hradí dožadující stát.

Článek XV

(K článku 21 úmluvy)

(1) Na základě předaného trestního oznámení podle článku 21 úmluvy zahájí příslušné orgány druhého smluvního státu podle právních předpisů tohoto státu trestní řízení stejným způsobem jako u trestného činu spáchaného na území svého státu. Dožádaný stát provede řízení o činech proti cizímu majetku, které jsou podle práva dožadujícího státu soudně trestné, i tehdy, když podle jeho práva jsou pro řízení příslušné správní orgány.

(2) Příslušné orgány státu místa činu přezkoumají v jednotlivém případě, zda podání trestního oznámení podle článku 21 úmluvy je žádoucí v zájmu zjištění pravdy, z jiných důvodů důležitých pro trestní řízení, z důvodů týkajících se uložení trestu nebo výkonu trestu nebo zájmu resocializace obviněného.

(3) Pro posouzení soudně trestných činů spáchaných v dopravě se v dožádaném státě vychází z dopravních předpisů platných na místě činu.

(4) Návrh nutný pro zahájení trestního řízení nebo obdobné zmocnění, které bylo dáno v dožadujícím státě, jsou účinné i v dožádaném státě. Jsou-li pouze podle práva dožádaného státu nutné žádosti či zmocnění, pak je možno je dodat dodatečně během přiměřené lhůty, kterou dožádaný stát stanoví.

(5) Žádost musí obsahovat krátké vyličení skutkového stavu, jakož i pokud možno co nejpřesnější údaje o obviněné osobě, jejím státním občanství a místu jejího bydliště nebo pobytu. K žádosti se připojí:

- a) originál nebo ověřený opis (kopie) spisů, jakož i věcné důkazy, které přicházejí v úvahu,
- b) opis ustanovení o skutkové podstatě a trestu, která se použijí na čin podle práva platného v místě činu, a u činů soudně trestných spáchaných v dopravě kromě toho dopravní předpisy rozhodné pro jejich posouzení,
- c) prohlášení poškozeného, jež jsou nutná k zahájení trestního řízení.

(6) Důkazní předměty a originální podklady jsou vráceny dožadujícímu státu co možná nejdříve, pokud se dožadující stát navrácení nezrekne. Existující práva dožádaného státu nebo třetích osob k předaným předmětům zůstávají nedotčena.

Článek XVI

(K článku 21 úmluvy)

Justiční orgány dožadujícího státu upustí s konečnou platností od dalších opatření týkajících se stíhání nebo výkonu trestu pro čin, pro který byla podána žádost o převzetí trestního stíhání obviněné osoby:

- a) jestliže trest vynesený v dožádaném státě byl vykonán, prominut nebo je promlčen,
- b) pokud byl výkon trestu zcela nebo zčásti odložen nebo bylo odročeno rozhodnutí o potrestání,
- c) jestliže z důkazních důvodů byla obviněná osoba pravomocně zproštěna obžaloby nebo řízení proti ní bylo s konečnou platností zastaveno.

Článek XVII

(K článku 24 úmluvy)

V duchu této smlouvy se za justiční orgány považují:

- a) za Českou republiku: soudy, státní zastupitelství a Ministerstvo spravedlnosti,
- b) za Rakouskou republiku: soudy, státní zastupitelství a Spolkové ministerstvo spravedlnosti.

Článek XVIII

(K článku 29 úmluvy)

Vypoví-li jeden ze smluvních států úmluvu, pak

Za Českou republiku:

JUDr. Jiří Novák v. r.
ministr spravedlnosti

nabyde vypovězení úmluvy ve vztahu mezi Českou republikou a Rakouskou republikou platnosti dva roky po doručení oznámení o vypovězení úmluvy generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

Článek XIX

(1) Tato smlouva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou vyměněny v Praze.

(2) Smlouva vstoupí v platnost prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byly vyměněny ratifikační listiny.

(3) Smlouva zůstává v platnosti na dobu neurčitou, pokud jeden ze smluvních států smlouvu písemně diplomatickou cestou nevypoví; v tomto případě pozbývá smlouva platnosti rok po vypovězení, nejpozději však k termínu, ke kterému pozbyde platnosti Evropská úmluva o právní pomoci ve věcech trestních mezi smluvními státy této smlouvy. Na důkaz toho zmocněnci obou smluvních států tuto smlouvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno ve Vídni dne 27. června 1994 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Rakouskou republiku:

Dr. Nikolaus Michalek v. r.
spolkový ministr spravedlnosti

4

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 19. května 1995 byla v Praze podepsána Dohoda mezi Ministerstvem zdravotnictví České republiky a Ministerstvem zdravotnictví Litevské republiky o spolupráci v oblasti zdravotnictví.

Dohoda vstoupila v platnost dnem podpisu, tj. 19. května 1995. Datum vstupu v platnost Dohody bylo potvrzeno nótami.

České znění Dohody se vyhláší současně. Do anglického znění Dohody, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu zdravotnictví.

DOHODA

mezi Ministerstvem zdravotnictví České republiky
a Ministerstvem zdravotnictví Litevské republiky
o spolupráci v oblasti zdravotnictví

Ministerstvo zdravotnictví České republiky a Ministerstvo zdravotnictví Litevské republiky, dále jen „smluvní strany“,

chtějící navázat vztahy mezi Českou republikou a Litevskou republikou a uznávající potřebu mezinárodní spolupráce a společné odpovědnosti v oblasti zdravotní péče,

se dohodly následovně:

Článek I

Předmětem Dohody je vzrůstající rozvoj a rozšiřování bilaterální spolupráce v oblasti zdravotnictví.

Článek II

Smluvní strany budou podporovat spolupráci zejména v těchto oblastech:

1. Výměna informací v oblasti zdravotnictví týkající se organizace zdravotnictví, veřejného zdravotnictví, zdravotního pojištění, vzdělávání ve zdravotnictví a zdravotní výchovy.
2. Přímá spolupráce mezi institucemi a organizacemi smluvních stran.
3. Výměna zkušeností v problémových oblastech, které jsou předmětem zájmu obou smluvních stran.
4. Výměna zdravotnických publikací.

Za Ministerstvo zdravotnictví České republiky:

MUDr. Luděk Rubáš v. r.
ministr zdravotnictví

Článek III

Smluvní strany si budou vzájemně nápomocny při řešení problémů souvisejících s vlivem životního prostředí na zdraví obyvatelstva a s přenosnými chorobami, a to zejména výměnou informací o životním prostředí a zdravotním stavu obyvatelstva, o výskytu závažných přenosných nemocí, ale také o přijatých preventivních opatřeních včetně způsobu léčení zmíněných přenosných nemocí.

Článek IV

Za účelem provádění této dohody budou ministerstva zdravotnictví obou států sjednávat plány spolupráce, ve kterých budou, kromě jiných záležitostí, specifikovány finanční podmínky vyplývající z konkrétních činností a spolupráce upravených v článcích 1 – 3 této dohody.

Článek V

Tato dohoda se sjednává na dobu neurčitou. Smluvní strany mohou ukončit platnost této dohody kdykoliv písemnou formou a platnost Dohody poté skončí za tři měsíce od data předání nóty informující druhou smluvní stranu o tomto ukončení.

Dáno v Praze dne 19. měsíce 5. roku 1995 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, litevském a anglickém. V případě rozdílnosti ve výkladu je rozhodující znění v jazyce anglickém.

Za Ministerstvo zdravotnictví Litevské republiky:

MUDr. Antanas Vinkus v. r.
ministr zdravotnictví

5

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 28. března 1995 byla v Canbeře podepsána Smlouva mezi Českou republikou a Austrálií o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 27 dnem 27. listopadu 1995.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA

mezi

Českou republikou

a

Austrálií

o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu

Česká republika a Austrálie,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které jsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou:

- a) v Austrálii:
daň z příjmů a daň z pronájmu přírodních zdrojů ve vztahu k projektům v pobřežních vodách, týkajících se průzkumu a využívání ropných zdrojů, ukládané na základě federálních zákonů Austrálie;
- b) v České republice:
daně z příjmů.

2. Tato smlouva se bude rovněž vztahovat na veškeré daně stejného nebo v zásadě podobného druhu, které budou ukládány podle federálních zákonů Austrálie nebo zákonů České republiky po podpisu této smlouvy vedle současných daní nebo místo nich. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech týkajících se daní, na které se tato smlouva vztahuje, v přiměřeném časovém období po těchto změnách.

Článek 3

Všeobecné definice

1. V této smlouvě, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Austrálie“, použitý v zeměpisném významu, nezahrnuje externí území vyjma:
 - (i) území ostrova Norfolk;
 - (ii) území Vánočního ostrova;
 - (iii) území Kokosových ostrovů (Keeling);
 - (iv) území ostrovů Ashmore a Cartier;
 - (v) území ostrova Heard a ostrovů Mc Donald; a
 - (vi) území ostrovů Korálového moře,

a zahrnuje jakoukoliv oblast přilehlou k územním hranicím Austrálie (včetně území specifikovaných v tomto písmenu), pro kterou je, v souladu s mezinárodním právem, v současné době platný zákon Austrálie týkající se průzkumu nebo využívání jakýchkoli přírodních zdrojů mořského dna a podloží pevninského prahu;

- b) výraz „Česká republika“, použitý v zeměpisném významu, označuje území, nad kterým Česká republika vykonává podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem svá svrchovaná práva;
- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují podle případu Austrálii nebo Českou republiku;
- d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob;
- e) výraz „společnost“ označuje právnickou osobu nebo nositele práv, považovaného pro účely zdanění za společnost nebo právnickou osobu;

- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podle souvislosti podnik provozovaný rezidentem Austrálie nebo podnik provozovaný rezidentem České republiky;
- g) výraz „daň“ označuje podle souvislosti australskou daň nebo českou daň, avšak nezahrnuje žádné penále ani úrok ukládaný podle právních předpisů každého ze smluvních států týkajících se jeho daní;
- h) výraz „australská daň“ označuje daň ukládanou Austrálií, na kterou se tato smlouva vztahuje podle článku 2;
- i) výraz „česká daň“ označuje daň ukládanou Českou republikou, na kterou se tato smlouva vztahuje podle článku 2;
- j) výraz „příslušný úřad“ označuje:
 - (i) v případě Austrálie, Daňového Komisaře nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě České republiky, ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Každý výraz, který není jinak definován, bude mít pro uplatňování této smlouvy smluvním státem význam, jenž mu náleží podle práva tohoto státu platného v příslušné době, které upravuje daně, na něž se vztahuje tato smlouva, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Rezident

1. Pro účely této smlouvy je osoba rezidentem jednoho smluvního státu, pokud je rezidentem tohoto státu pro účely jeho daně.

2. Osoba není rezidentem smluvního státu pro účely této smlouvy, pokud je podrobena zdanění v tomto státě pouze z důvodu příjmu ze zdrojů v tomto státě.

3. Jestliže fyzická osoba je podle předchozích ustanovení tohoto článku rezidentem v obou smluvních státech, tato osoba bude považována za rezidenta pouze v tom smluvním státě, ve kterém má stálý byt, nebo pokud má stálý byt v obou smluvních státech nebo v žádném z nich, bude tato osoba považována za rezidenta pouze toho smluvního státu, ke kterému má úžší osobní a hospodářské vztahy.

4. Pro účely odstavce 3 je státní příslušnost fyzické osoby ke smluvnímu státu faktorem při stanovení míry jeho osobních a hospodářských vztahů k tomuto státu.

5. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude považována za rezidenta pouze toho smluvního státu, v němž se nachází místo jejího skutečného vedení.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Výraz „stálá provozovna“ ve vztahu k podniku označuje pro účely této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu;
- f) důl, místo těžby ropy nebo plynu, lom nebo každé jiné místo, kde se těží přírodní zdroje;
- g) zemědělský, pastevecký nebo lesnický majetek; a
- h) staveniště nebo stavbu, instalační nebo montážní projekt, které trvají déle než 12 měsíců.

3. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu pouze z důvodu:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku; nebo
- b) zásoby zboží patřící podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání; nebo
- c) zásoby zboží patřící podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem; nebo
- d) trvalého zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik; nebo
- e) trvalého zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem činností, které mají pro podnik přípravný nebo pomocný charakter, jako je reklama, poskytování informací nebo vědecký výzkum nebo podobné činnosti.

4. Má se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě a provozuje podnikatelskou činnost prostřednictvím této stálé provozovny, jestliže:

- a) vykonává v tomto státě déle než 12 měsíců dozor v souvislosti se staveništěm nebo stavbou, instalačním nebo montážním projektem, které jsou uskutečňovány v tomto státě; nebo
- b) poskytuje služby, včetně poradenských a manažerských služeb v tomto smluvním státě prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků najatých podnikem pro tyto účely, avšak pouze pokud takové činnosti trvají v tomto státě v rámci stejného nebo souvisejícího projektu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu více než šest měsíců v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období; nebo

c) těžké zařízení je užíváno v tomto státě podnikem, pro podnik nebo na základě kontraktu s podnikem.

5. Osoba jednající ve smluvním státě jménem podniku druhého smluvního státu – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – je považována za stálou provozovnu tohoto podniku v prvně zmíněném státě, jestliže:

a) tato osoba má k dispozici a obvykle používá v tomto státě plnou moc, která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na nákup zboží pro podnik; nebo

b) jednající tak, osoba vyrábí nebo zpracovává pro podnik v tomto státě zboží patřící tomuto podniku.

6. Nepředpokládá se, že podnik jednoho smluvního státu má stálou provozovnu ve druhém smluvním státě jenom proto, že v tomto státě vykonává svoji činnost prostřednictvím osoby, která je makléřem, generálním komisionářem nebo jiným nezávislým zástupcem a jedná v rámci své řádné podnikatelské činnosti jako makléř nebo zástupce.

7. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která vykonává svoji činnost v tomto druhém státě (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), neučiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

8. Zásady uvedené v předchozích odstavcích tohoto článku se použijí pro účely této smlouvy při stanovení, zda existuje stálá provozovna vně obou smluvních států a zda podnik, který není podnikem některého smluvního státu, v něm má stálou provozovnu.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy z nemovitého majetku mohou být zdaněny v tom smluvním státě, ve kterém se tento nemovitý majetek nachází.

2. Výraz „nemovitý majetek“ v tomto článku ve vztahu ke smluvnímu státu má takový význam, jaký má podle zákonů tohoto státu, a zahrnuje:

a) pronájem pozemků a jakoukoli další účast na pozemcích, ať z kultivovaných či nikoli, včetně práva na průzkum ložisek nerostů, ropy nebo plynu nebo jiných přírodních zdrojů a práva těžit z těchto ložisek nebo zdrojů; a

b) právo na proměnlivé nebo pevné platby buď za využívání, nebo za právo na průzkum pro účely využívání ložisek nerostů, ropy nebo plynu, lomů nebo jiných míst těžby nebo využívání přírodních zdrojů.

3. Ustanovení odstavce 1 se použijí pro příjmy

z přímého užívání, pronájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Jakákoli účast nebo právo uvedené v odstavci 2 se považuje za umístěné tam, kde jsou umístěny podle případu pozemky, ložiska nerostů, ropy nebo plynu, lomy nebo přírodní zdroje nebo kde se provádí průzkum.

5. Ustanovení odstavců 1, 3 a 4 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu svobodného povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou, nebo s jinými podniky, se kterými jedná.

3. Při stanovení zisků stálé provozovny se považuje odečíst náklady podniku vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou (včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených), které by byly odpočitatelné, kdyby stálá provozovna byla nezávislým subjektem, který hradil tyto výlohy, ať vznikly ve státě, ve kterém je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

5. Nic v tomto článku se nedotkne uplatnění jakéhokoli zákona smluvního státu vztahujícího se k stanovení daňové povinnosti osoby v případech, kdy informace dostupná příslušným úřadům tohoto státu je nedostatečná pro stanovení zisků, které mají být přičteny stálé provozovně, za předpokladu, že tento zákon se uplatní v souladu se zásadami tohoto článku, pokud to informace dostupné příslušnému úřadu dovolují.

6. Jestliže zisky zahrnují příjmy, o nichž se pojednává odděleně v jiných článcích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

7. Nic v tomto článku se nedotkne působení jakéhokoli zákona jednoho smluvního státu, který se týká daně ukládané ze zisků z pojištění nerezidentů, za předpokladu, že jestliže příslušný zákon platný v každém ze smluvních států ke dni podpisu této smlouvy bude pozměněn (jiným způsobem než v nepatrném ohledu, čímž by nebyl dotčen jeho obecný charakter), smluvní státy se spolu vzájemně poradí tak, aby se shodly na jakékoliv změně tohoto odstavce, která by byla odpovídající.

8. Jestliže:

- a) rezident jednoho smluvního státu má bezprostřední právo, ať přímo nebo prostřednictvím jednoho nebo více svěřených majetků, na podíly na podnikatelských ziscích podniku, provozovaného ve druhém smluvním státě správcem svěřeného majetku jiného, než je svěřený majetek, který je pokládán pro účely zdanění za společnost; a
- b) ve vztahu k tomuto podniku by tento správce, v souladu se zásadami článku 5, měl stálou provozovnu v tomto druhém státě, podnik provozovaný tímto svěřenským správcem se bude považovat za podnik provozovaný v tomto druhém státě, tímto rezidentem prostřednictvím stále provozovny, která je umístěna v tomto druhém státě, a tento podíl na ziscích z podnikání se přičte této stále provozovně.

Článek 8

Lodě a letadla

1. Zisky plynoucí rezidentu jednoho smluvního státu z provozování lodí nebo letadel podléhají zdanění jen v tomto státě.

2. Bez ohledu na ustanovení odstavce 1 mohou být takovéto zisky zdaněny ve druhém smluvním státě, pokud se jedná o zisky z provozování lodí nebo letadel omezeného pouze na místa ve druhém státě.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 platí ve vztahu k podílům na ziscích z provozování lodí a letadel plynoucích rezidentu jednoho smluvního státu z účasti na poolu, na společné organizaci provozující dopravu nebo na mezinárodní provozní organizaci.

4. Zisky plynoucí z lodní nebo letecké přepravy cestujících, živého inventáře, poštovních zásilek nebo zboží přepravovaného v jednom smluvním státě za účelem vyložení na jiném místě v tomto státě jsou pro účely tohoto článku pokládány za zisky z provozování lodí nebo letadel omezeného pouze na místa v tomto státě.

Článek 9

Sdružené podniky

1. Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo

nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu; nebo

- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu a jestliže v některém z těchto případů jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi nezávislými podniky jednajícími spolu zcela nezávisle, mohou jakékoliv zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

2. Nic v tomto článku se nedotkne uplatnění jakéhokoli zákona smluvního státu vztahujícího se ke stanovení daňové povinnosti osoby, včetně stanovení v těch případech, kdy je informace dostupná příslušnému úřadu tohoto státu nedostačující pro stanovení příjmu, který má být přičten podniku, za podmínky, že se tento zákon uplatní, je-li to možné, v souladu se zásadami tohoto článku.

3. Jestliže zisky, ze kterých byl podnik jednoho smluvního státu zdaněn v tomto státě, jsou rovněž zahrnuty na základě odstavce 1 nebo 2 do zisků podniku druhého smluvního státu a zdaněny v tomto státě, a zisky takto zahrnuté jsou zisky, které by byly docíleny podnikem tohoto druhého státu, kdyby podmínky sjednané mezi podniky byly takové, jaké by byly sjednány mezi nezávislými podniky, jednajícími spolu zcela nezávisle, prvně zmíněný stát upraví vhodně částku daně uložené z těchto zisků v prvně zmíněném státě. Při stanovení této úpravy se vezme náležitý zřetel na jiná ustanovení této smlouvy, a bude-li to nutné, příslušné úřady smluvních států se za tím účelem vzájemně poradí.

4. Ustanovení odstavce 3 se neuplatní v případě podvodu.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem jednoho smluvního státu pro účely jeho daně, na které má bezprostřední nárok rezident druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která je vyplácí, rezidentem pro účely jeho daně, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak daň takto stanovená nepřesáhne:

- a) v Austrálii:

- (i) pět procent z té části hrubé částky dividend, která byla odfankována (zaplacením daně spo-

lečnosti ze zisků) v souladu se zákony Austrálie vztahujícími se k daním, jestliže podle těchto zákonů sazba daně z ofrankovaných dividend vyplácených nerezidentovi společnosti, která je pro daňové účely rezidentem Austrálie, nepřesáhne pět procent hrubé částky dividend;

- (ii) 15 procent z hrubé částky dividend ve všech ostatních případech; a

b) v České republice:

- (i) pět procent z hrubé částky dividend, jestliže jsou dividendy vypláceny společností (vyjma partnerství), která přímo vlastní nejméně 20 procent jmění společnosti vyplácející dividendy;
- (ii) 15 procent z hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

3. Výraz „dividendy“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z podílů a jiné příjmy srovnatelné s příjmy z podílů podle daňových předpisů toho smluvního státu, v němž je společnost, která rozdílí zisk, rezidentem pro účely jeho daně.

4. Ustanovení odstavce 2 se nepoužijí, jestliže osoba bezprostředně oprávněná k dividendám, která je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je umístěna v tomto druhém státě, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny umístěné v tomto druhém státě a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem jednoho smluvního státu, na které má bezprostřední nárok osoba, která není rezidentem druhého smluvního státu, budou vyjmuty ze zdanění v tomto druhém státě, vyjma případů, kdy účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže ke stálé provozovně nebo stálé základně umístěné v tomto druhém státě. Tento odstavec se nepoužije ve vztahu k dividendám vypláceným společností, která je rezidentem Austrálie pro účely australské daně a která je také rezidentem České republiky pro účely české daně.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě, na které má bezprostřední nárok rezident druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto úroky mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém mají zdroj, a podle právních předpisů

tohoto státu, ale daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky úroků.

3. Výraz „úroky“ v tomto článku zahrnuje úroky z vládních cenných papírů nebo z obligací nebo dluhopisů, zajištěných i nazajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících nebo nemajících právo účasti na zisku, úroky z jakékoliv jiné formy zadlužení a veškerý jiný příjem srovnatelný s příjmem z půjčených peněz podle právních předpisů vztahujících se k daním smluvního státu, v němž má příjem zdroj.

4. Ustanovení odstavce 2 se nepoužije, jestliže osoba, která má bezprostřední nárok na úrok a která je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je umístěna v tomto druhém státě, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny umístěné v tomto druhém státě a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že úroky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho nižší správní útvar nebo místní úřad tohoto státu nebo osoba, která je rezidentem tohoto státu pro účely jeho daně. Pokud však osoba platící úroky, ať je rezidentem smluvního státu nebo ne, má ve smluvním státě nebo mimo obou smluvních států stálou provozovnu nebo stálou základnu, v jejíž souvislosti došlo k zadlužení, z něhož jsou placeny úroky, a tyto úroky jdou k tíži takové stálé provozovně nebo stálé základně, pak za zdroj takových úroků bude považován stát, v němž je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a osobou mající bezprostřední nárok na úroky nebo mezi oběma a třetí osobou částka zaplacených úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje částku, kterou by byl smluvil plátc s osobou mající nárok na úroky, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů vztahujících se k dani každého smluvního státu, s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

7. Úroky plynoucí z investic oficiálních devizových rezerv vládou jednoho ze smluvních států, jeho peněžními ústavy nebo bankou vykonávající centrální bankovní funkce v tomto státě, budou vyjmuty ze zdanění v tomto druhém smluvním státě.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky, mající zdroj v jednom

smluvním státě a na které má rezident druhého smluvního státu bezprostřední nárok, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto licenční poplatky mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a v souladu s právními předpisy tohoto státu, avšak daň takto stanovená nepřesáhne 10 procent z hrubé částky licenčních poplatků.

3. Výraz „licenční poplatky“ v tomto článku označuje platby nebo připsání na účet, ať opakované či nikoli, jakkoli popsané či vypočtené, v tom rozsahu, v jakém jsou učiněny jako náhrada za:

- a) užití nebo za právo na užití jakéhokoli autorského práva, patentu, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu, obchodní značky či jiného podobného majetku nebo práva; nebo
- b) užití nebo za právo na užití jakéhokoli průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení; nebo
- c) poskytnutí vědeckých, technických, průmyslových nebo obchodních znalostí nebo informací; nebo
- d) poskytnutí jakékoliv pomoci, která je přidružená a doplňková, a která je poskytována jako prostředek umožňující užívání nebo provozování jakéhokoli majetku nebo práva zmíněného v písmenu a), jakéhokoli zařízení uvedeného v písmenu b) nebo jakékoliv znalosti či informace uvedené v písmenu c); nebo
- e) příjem nebo za právo na příjem obrazu nebo zvuku, nebo obojího, přenášeného veřejnosti prostřednictvím:
 - (i) satelitu; nebo
 - (ii) kabelu, optického vlákna nebo podobné technologie; nebo
- f) užití nebo za právo na užití obrazu nebo zvuku, nebo obojího, v souvislosti s televizním nebo rozhlasovým vysíláním, přenášeného prostřednictvím:
 - (i) satelitu; nebo
 - (ii) kabelu, optického vlákna nebo podobné technologie; nebo
- g) užití nebo za právo na užití:
 - (i) kinematografických filmů; nebo
 - (ii) filmů nebo videonahrávek k užití v souvislosti s televizí; nebo
 - (iii) zvukových záznamů pro užití v souvislosti s rozhlasovým vysíláním; nebo
- h) celkové nebo částečné vzdání se užití nebo poskytnutí jakéhokoli majetku nebo práva uvedeného v tomto odstavci.

4. Ustanovení odstavce 2 se nepoužije, jestliže osoba bezprostředně oprávněná k licenčním poplatkům, která je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní

činnost prostřednictvím stále provozovny, která je umístěna v tomto druhém státě, nebo vykonává nezávislé povolání prostřednictvím stále základny umístěné v tomto druhém státě a jestliže majetek nebo právo, v souvislosti s nímž jsou licenční poplatky hrazeny nebo připsovány na účet, se skutečně vážou k této stále provozovně nebo stále základně. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho správní útvar nebo místní úřad tohoto státu nebo osoba, která je rezidentem tohoto státu pro účely jeho daně. Jestliže však plátcem licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem v některém smluvním státě, má ve smluvním státě nebo vně obou smluvních států stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, které jdou k tíži stále provozovně nebo stále základně, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a osobou mající bezprostřední nárok na licenční poplatky nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částka hrazených nebo připsovaných licenčních poplatků, s ohledem na to, za co jsou hrazeny nebo připsovány na účet, přesahuje částku, kterou by byl smluvil plátcem s osobou mající nárok na licenční poplatky, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která přesahuje částku hrazených nebo připsovaných poplatků, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů vztahujících se k dani každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Převod majetku

1. Příjmy, zisky nebo výnosy, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu z převodu nemovitého majetku, který je umístěn ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Příjmy, zisky nebo výnosy z převodu majetku jiného, než je nemovitý majetek, který je částí provozního majetku stále provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo který patří ke stále základně, kterou rezident prvně zmíněného státu má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně příjmů, zisků nebo výnosů z převodu takové stále provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stále základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Příjmy, zisky nebo výnosy z převodu lodí nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo majetku (jiného než nemovitého majetku), který slouží

provozu těchto lodí nebo letadel, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je podnik provozující tyto lodě nebo letadla rezidentem.

4. Příjmy, zisky nebo výnosy pobírané rezidentem jednoho smluvního státu z převodu podílů nebo srovnatelných účastí na společnosti, jejíž majetek je tvořen zcela nebo z podstatné části z nemovitého majetku umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

5. Nic v této smlouvě se nedotkne uplatnění právních předpisů smluvního státu týkajících se zdaňování zisků kapitálové povahy, plynoucích z převodu majetku jiného, než na který se uplatní jakýkoliv z předchozích odstavců tohoto článku.

6. Výraz „nemovitý majetek“ má v tomto článku stejný význam jako v článku 6.

7. Umístění nemovitého majetku se pro účely tohoto článku určí v souladu s článkem 6 odst. 4.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy pobírané fyzickou osobou, která je rezidentem jednoho smluvního státu, ze svobodného povolání nebo jiných činností nezávislého charakteru podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud tato povolání nejsou vykonávána v druhém smluvním státě a:

- a) fyzická osoba se zdržuje ve druhém státě po jedno nebo více období přesahujících v úhrnu 183 dnů v jakémkoli dvanáctiměsíčním období počínajícím nebo končícím v daňovém roce tohoto druhého státu; nebo
- b) má pravidelně k dispozici stálou základnu ve druhém státě pro účely provozování svých činností, přičemž v takovém případě taková část příjmů, kterou lze přičíst této stálé základně, může být zdaněna v tomto státě.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje služby provozované při výkonu nezávislých vědeckých, literárních, uměleckých, vzdělávacích nebo učitelských činností, jakož i při výkonu nezávislých činností lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které fyzická osoba, která je rezidentem jednoho smluvního státu, pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které fyzická osoba, která je rezidentem jednoho smluvního státu, pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dnů v jakémkoli dvanáctiměsíčním období počínajícím nebo končícím v daňovém roce tohoto druhého státu; a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo jménem zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě; a
- c) odměny nejsou odečitatelné při stanovení zdanitelných zisků stálé provozovny nebo stálé základny, kterou má zaměstnavatel v tomto druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla provozovaného v mezinárodní dopravě rezidentem jednoho smluvního státu zdaněny v tomto státě.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a podobné platy, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady nebo jiného podobného orgánu společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírají na veřejnosti vystupující umělci (jako divadelní, filmoví, rozhlasoví nebo televizní umělci a hudebníci) nebo sportovci z osobně vykonávaných činností, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou tyto činnosti vykonávány.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou této osobě samé, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou tyto činnosti vykonávány.

3. Příjmy z činností, o nichž se zmiňuje odstavec 1, vykonávaných v rámci kulturní výměny ujednané mezi vládami smluvních států se bez ohledu na ustanovení odstavce 1 vyjímají ze zdanění ve smluvním státě, v němž jsou tyto činnosti vykonávány.

Článek 18

Penze a renty

1. Penze (včetně vládních penzí) a renty vyplácené rezidentu jednoho smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Výraz „renty“ označuje stanovenou částku vyplácenou opakovaně v určených termínech po dobu života nebo během určitého nebo zjiitelného časového období na základě závazku platit náhradou za odpovídající a plnou úhradu v penězích nebo penězi vyjádřitelnou.

3. Jakékoliv alimenty nebo jiné platby výživného, které mají zdroj v jednom smluvním státě a jsou vypláceny rezidentu druhého smluvního státu, podléhají zdanění pouze v prvně zmíněném státě.

Článek 19

Veřejné funkce

1. Odměny, jiné než penze nebo renty, vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu fyzické osobě za služby poskytované v rámci vládních funkcí podléhají zdanění pouze v tomto státě. Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto druhém státě a příjemce je rezidentem tohoto druhého státu, který:

- (i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo
- (ii) se nestal rezidentem v tomto státě pouze za účelem poskytování těchto služeb.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužijí na odměny za služby prokázané v souvislosti s jakoukoli průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou jedním smluvním státem, nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu. V tomto případě se použijí ustanovení článku 15 nebo 16 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 20

Studenti a stážisté

Jestliže student nebo stážista, který je rezidentem jednoho smluvního státu nebo který byl bezprostředně před svým příjezdem do druhého smluvního státu rezidentem v tomto státě a který se přechodně zdržuje v tomto druhém státě pouze za účelem svého vzdělávání, dostává platy ze zdrojů mimo tento druhý stát na úhradu nákladů výživy, studia nebo výcviku, budou tyto platy vyjmuty ze zdanění v tomto druhém státě.

Článek 21

Jiné příjmy

1. Příjmy rezidenta jednoho smluvního státu, ať mají zdroj kdekoliv, o nichž se nepojednává v předchozích člancích této smlouvy, podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Jakékoliv takové příjmy plynoucí rezidentu jednoho smluvního státu ze zdrojů ve druhém smluvním státě mohou však být rovněž zdaněny v tomto druhém státě.

3. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjmy, jiné než příjmy z nemovitého majetku, který je definován v článku 6 odst. 2, pobírané rezidentem jednoho smluvního státu, jestliže jsou skutečně spojeny se stálou provozovnou nebo stálou základnou umístěnou ve druhém smluvním státě. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 22

Zdroj příjmu

1. Příjmy, zisky nebo výnosy plynoucí rezidentu České republiky, které podle jednoho či více z článků 6 až 8 a 10 až 19 mohou být zdaněny v Austrálii, se pro účely zákonů Austrálie týkajících se australské daně považují za příjmy ze zdrojů v Austrálii.

2. Příjmy, zisky nebo výnosy plynoucí rezidentu Austrálie, které podle jednoho či více z článků 6 až 8 a 10 až 19 mohou být zdaněny v České republice, se pro účely článku 23 odst. 1 a zákonů Austrálie týkajících se australské daně považují za příjmy ze zdrojů v České republice.

Článek 23

Metody vyloučení dvojího zdanění

1. S ohledem na ustanovení právních předpisů Austrálie platných v dané době, které se vztahují na povolení zápočtu daně zaplacené v některé zemi mimo Austrálie na australskou daň (což se nedotkne obecných zásad tohoto článku), bude povoleno započíst českou daň, placenou na základě právních předpisů České republiky a v souladu s touto smlouvou, ať přímo nebo srážkou, z příjmů plynoucích osobě, která je rezidentem Austrálie, ze zdrojů v České republice na daň Austrálie připadající na tyto příjmy.

2. Jestliže společnost, která je rezidentem České republiky a není rezidentem Austrálie pro účely australské daně, vyplácí dividendy společnosti, která je rezidentem Austrálie a která kontroluje přímo či nepřímo nejméně 10 procent podílů s hlasovacím právem na prvně zmíněné společnosti, bude zápočet uvedený v odstavci 1 zahrnovat českou daň zaplacenou touto prvně zmíněnou společností z té části jejích zisků, z nichž se dividendy vyplácí.

3. Česká republika může při ukládání daní svým rezidentům zahrnout do základu daně, ze kterého se takové daně ukládají, příjmy, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny také v Austrálii, avšak povolí snížit částku daně vypočtenou z takového základu o částku rovnající se dani zaplacené v Austrálii. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne takovou část české daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy, jež v souladu s ustanoveními těchto článků mohou být zdaněny v Austrálii.

4. Jestliže rezident jednoho smluvního státu pobírá příjmy, které podle ustanovení této smlouvy podléhají zdanění pouze ve druhém smluvním státě nebo jsou vyjmuty ze zdanění v prvně zmíněném státě, mohou být tyto příjmy zohledněny v prvně zmíněném státě při výpočtu částky daně splatné ze zbývajících příjmů tohoto rezidenta.

Článek 24

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se osoba, která je rezidentem jednoho smluvního státu, domnívá, že opatření příslušného úřadu jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem. Případ musí být předložen do čtyř let od prvního oznámení opatření, které vede ke zdanění, jež není v souladu s touto smlouvou.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ rozhodl v dohodě s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou. Dosažená dohoda bude provedena bez ohledu na jakákoliv časová omezení obsažená ve vnitrostátních právních předpisech smluvních států.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou společně snažit vyřešit obtíže nebo pochybnosti, které vzniknou při výkladu nebo uplatňování této smlouvy.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou rovněž vejít v přímý styk za jakýmkoliv jiným účelem týkajícím se výkladu nebo uplatňování této smlouvy.

Článek 25

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro uplatňování této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou. Výměna informací není omezena článkem 1. Veškeré informace obdržené příslušným úřadem smluvního státu budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace obdržené podle vnitrostátních zákonů tohoto státu a budou sděleny pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o opravných prostředcích, a budou užity pouze k těmto účelům.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají příslušnému úřadu některého smluvního státu povinnost:

- a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy nebo správní praxi některého smluvního státu; nebo
- b) sdělit informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo ve správním řízení tohoto nebo druhého státu; nebo
- c) sdělit informace, které by odhalily obchodní, podnikové, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo sdělit informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 26

Členové diplomatických misí a konzulární úředníci

Nic v této smlouvě se nedotkne daňových výsad, které přísluší členům diplomatických misí a konzulárním úředníkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 27

Vstup v platnost

Oba smluvní státy si navzájem písemně oznámí, že byly splněny jejich požadované zákonné a ústavní postupy pro vstup této smlouvy v platnost. Tato smlouva vstoupí v platnost datem pozdějšího oznámení a její ustanovení se budou uplatňovat:

- a) v Austrálii:
 - (i) pokud jde o daně vybírané srážkou z příjmů, které pobírá nerezident, ve vztahu k příjmům pobíraným k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, ve kterém Smlouva vstoupí v platnost;
 - (ii) pokud jde o ostatní australské daně, ve vztahu k příjmům, ziskům nebo výnosům, za každý rok příjmu začínající 1. července nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, ve kterém Smlouva vstoupí v platnost;
- b) v České republice:
 - (i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, ve vztahu k příjmům pobíraným k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, ve kterém Smlouva vstoupí v platnost;
 - (ii) pokud jde o ostatní české daně, ve vztahu k příjmům plynoucím v každém daňovém roce začínajícím 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, ve kterém Smlouva vstoupí v platnost.

Článek 28

Výpověď

Tato smlouva se sjednává na dobu neurčitou, avšak každý smluvní stát ji může druhému smluvnímu státu vypovědět písemně diplomatickou cestou k 30. červnu nebo dříve každého kalendářního roku začínajícího po uplynutí období pěti let ode dne, v němž Smlouva vstoupila v platnost; v takovém případě se Smlouva přestane uplatňovat:

a) v Austrálii:

- (i) pokud jde o daně vybírané srážkou z příjmů, které pobírá nerezident, ve vztahu k příjmům plynoucím k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;
- (ii) pokud jde o ostatní australské daně, ve vztahu k příjmům, ziskům nebo výnosům, za každý rok příjmů počínající 1. ledna nebo později

v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;

b) v České republice:

- (i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, ve vztahu k příjmům plynoucím k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;
- (ii) pokud jde o jiné české daně, ve vztahu k příjmům plynoucím v jakémkoliv daňovém roce počínajícím 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojím vyhotovení v Canbeře dne 28. března 1995 v českém a anglickém jazyce, přičemž oba texty mají stejnou platnost.

Za Českou republiku:

Ivan **Kočárník** v. r.
místopředseda vlády a ministr financí

Za Austrálii:

Ralph **Willis** v. r.
ministr hospodářství

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

Ministerstvo práce a sociálních věcí

oznamuje, že v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, byly u něj uloženy od 1. listopadu 1995 do 30. listopadu 1995 tyto kolektivní smlouvy vyššího stupně:

1. Dodatek č. 7 ze dne 1. 11. 1995 k vyšší kolektivní smlouvě uzavřené dne 16. 12. 1993 (na období od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1996)
mezi
Odborovým svazem dopravy
a
Svazem zaměstnavatelů v dopravě.
2. Dodatek č. 1 ze dne 31. 10. 1995 ke kolektivní smlouvě vyššího stupně na rok 1995 uzavřené 15. 3. 1995
mezi
Odborovým svazem energetiků,
Českým odborovým svazem severozápadních energetiků
a
Českým svazem zaměstnavatelů v energetice.
3. Kolektivní smlouva vyššího stupně na rok 1995 uzavřená dne 5. 1. 1995 (na období od 1. 1. 1995 do 31. 3. 1996)
mezi
Odborovým svazem pracovníků obchodu
a
Svazem obchodu ČR.

SDĚLENÍ PRO PŘEDPLATITELE

Předplatné Sbírky zákonů České republiky pro rok 1996 vyřizuje výhradně nový distributor:

MORAVIAPRESS, a. s.

U póny 3061
690 02 Břeclav

Bankovní spojení:
Komerční banka, a. s., pobočka Břeclav
číslo účtu: 19-1910880267/0100

IČO 00 54 34 11

DIČ 298-00 54 34 11

tel. 0627/424 102, 424 153

fax 0627/424 160, 321 728.

Výše zálohy byla stanovena na 2300,- Kč.

Do objednávky uveďte: název firmy, přesnou adresu firmy, telefon, fax, IČO, DIČ, případně RČ, bankovní spojení, číslo účtu, počet objednaných exemplářů. Jako variabilní symbol uveďte Vaše IČO (RČ), konstantní symbol u hotovostní platby složenkou je 179, u bezhotovostní platby převodním příkazem je 0308. Dále prosím uveďte, pokud se liší sídlo firmy s místem doručování Sbírky zákonů, také adresu pro doručování. V případě rozesílání Sbírky zákonů na více míst přiložte k objednavce i rozdělovník.

Na uvedené adrese objednávejte i jednotlivé částky starších ročníků.

Představenstvo a. s. Moraviapress Břeclav

Vydává a tiskne: Ministerstvo vnitra, odbor vydavatelství a tisku, Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03
- **Redakce:** Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků - MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/424 153, tel./fax: 0627/424 160. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 07/213 644, 214 177. - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč). - Vychází podle potřeby. **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek - MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/424 153, tel./fax: 0627/424 160. **Drobný prodej:** Knihkupectví - Fišer, Kaprova 10, Praha 1; Z. Petrová, Winterova 411, Pardubice; Houdková, Divišovo nám. 12, Znojmo; Byzantion, Masarykovo nám. 4, Jihlava; ČS, Kapucínské nám. 11, Brno; Tycho, Ostružnická 3, Olomouc; D-G, Hlavní tř. 23, Šumperk; „U Kašků“, Karlovo nám. 46, Kolín; Krameriovo, Klatovy 169/I; Knihkupectví, Na Poříčí 7, Praha 1; Profesio, Hollarova 14, Ostrava; Knihkupectví, Kněžská 18, České Budějovice; „U Kadleců“, Kamenná 20, Cheb; Růžička, Šeříková 932, Most; Infoservis, Mostní 954, Zlín; Galerie ALFA, spol. s r. o., Bulharská 58, Trutnov a v dalších vybraných knihkupectvích. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Lhůta pro uplatnění reklamaci je stanovena na 15 dnů od data rozeslání, po této lhůtě jsou reklamace vyřizovány jako běžné objednávky za úhradu. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo bez lomítka (fyzická osoba) a kmenové číslo předplatitele. **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995. **Podávání novinových zásilek** v Slovenskej republike povolené RPP Bratislava, pošta 12, č. j. 443/94 zo dňa 27. 11. 1994.